

АНОНИМЪ.

БОГОМИЛСКИ ЛЕГЕНДИ

СТРАНИЦИ ИЗЪ ЛЪТОПИСЬТА НА СВѢТА ==

София: 1912.

· Царска Придворна Печатница на Ив. Кадела въ София.

НА СВЪТЛАТА ПАМЯТЪ НА
БОЯНА, ИЕРЕМИЯ, ВАСИЛИЯ,
КАМЕРУНА, МИХАИЛА, ТЕО-
ДОРА, СТЕФАНА, СВЪТОМИРА,
ПЕТРА, НИКИТА, СИМЕОНА —
И НА ОНЪЗИ, КОИТО НЕ СЪЖ
МЕЖДУ НАСЪ.

ПРЪДГОВОРЪ.

При четенето на тия легенди, човѣкъ си спомня легендата за свърхчовѣка, който е оставилъ знаменититѣ думи: „Този, който пише съ притчи и кръвь, иска не да го четатъ, а да го учатъ наизусть“.

Тѣ сж писани „съ притчи и кръвь“. Рожба на една идейна буря, тѣ обладаватъ строгия дѣхъ на езотерическия алегоризъмъ. Излѣзли въ едно врѣме на смуть и силна борба, тѣ сж пролѣли не малко кръвь. И най-напрѣдъ кръвьта на тия, които сж ги писали. Богомилитѣ сж умѣли да умираатъ за мисль. Историята помни имената поне на трима, изгорени прѣдъ капището на тогавашната догма: Михаилъ, Василий, Никита. А лѣтописъта на свѣта носи имената още на стотина.

Има цвѣтя въ нашето минало. И растатъ тѣ наврѣдъ — не малко сж и между пукнатинитѣ по камънитѣ на умрѣлитѣ храмове. Богомилитѣ храмове не градѣха. И за това легендитѣ сж изгубени сега. Останаха други цвѣтя — студениитѣ хиацинти на мразъ, когато самиятъ снѣгъ се обръща на цвѣтове. Но тѣ сж цвѣтя безъ мизма.

Богомилскитѣ легенди раздаватъ горешъ тропически дѣхъ. И въ дива старобългарска плетеница се развиватъ идеитѣ, вълнували отъ вѣки мисълъта. Четатъ се въ тая фриза отъ идеи отровнитѣ заклинания на вавилонскитѣ звѣздогадателски храмове, пламтящитѣ прѣдания на пирамидитѣ, — въ нѣжно-ядовито изышество се разливатъ ниневийскитѣ звѣздни какерони, огненитѣ персийски възлияния при възпалване на свѣтилницитѣ, кога жрецътъ разнася въ темнужния мракъ на храма страшнитѣ слова на Митра, — дочува се окюлтната традиция на Кабалата — отъ Еноха до Симонъ Бенъ Йокая, — мистичниятъ полетъ на срѣдневѣковието, тишината на сѣверната символика, математично-студената мисълъ на древна Елада.

При пламтящитѣ карамфили се вижда студенъ зюмбюль — и изъ мрака на нашата старина се чуватъ бранни викове. Очъртаватъ се ясно отдѣлни острови на съзерцанието, дѣто анахоретъ съ черни коси и перламутрово лице пише руни на тайнитѣ върху пергаментъ, изписва заглавки и миниатюри — и ги краси съ окра, индиго и киноваръ.

И като шумяща златна приказка се носятъ легенди за тоя монахъ, братъ на царъ Петра, че той магьосва и цѣри, че той убива съ погледъ и знае великитѣ аркани на източното Посвещение.

И носи се мълва за него и за много като него, че знаятъ нови истини, че се борятъ и умираатъ за тѣхъ, отровени задъ кадифената завѣса на царския дворець, или убити въ влажнитѣ тъмници на Византия и Прѣславъ.

И сѣга почти не ни се върва.

Този монахъ, Божитѣ Магьосникътъ, единствената по сила мистична фигура въ нашето минало, човѣкътъ, за когото не може да се каже, кога и дѣ е умрѣлъ, както и — дали го е видѣлъ нѣкой въ лицето, — е написалъ най-хубавитѣ и силни богомилски легенди.

Въ тѣхъ се носятъ напѣвно думи на миналото, думи — забравени вече. Въ ритмично течащи стихове сж възсъздавали други отъ неговитѣ

врѣстници по вѣкъ легендитѣ на старината. Но и тѣ сж забравѣни сега.

И ето, врѣме е вече да се изтрѣгнатъ, изъ тъмнитѣ глѣбини на врѣмето тия скрити съкровища — и пакъ бранно да блѣсне острието на българското слово. И, може би, ще дойде редъ на ново да се възсъздаде чутото — и прѣдъ насъ да разцѣвти обновена цвѣтната гирлянда на красотата.

Може би.

Тази книга е възсъздаване на литературнитѣ идеи и форми отъ най-дълбоката и интересна наша епоха.

Богомилскитѣ легенди сж се славили наврѣдъ като съкровища на мисълъ и стилъ. Тѣ обладаватъ напѣвния дѣхъ на източния паралелизъмъ и върху цѣлия фонъ на разказваното разливатъ пурпура на царственъ балдахинъ.

И въ желѣзни слова се донасятъ строго изказанитѣ думи на Планината.

Анонимъ.

ЦАРЬТЪ НА МРАКА

Sis mihi gladius Michaelis, In virtute
Eloh'ym Sabaoth fugiant a te spiritus te-
nebrarum et reptilia terrae!

Мелкиоръ отъ Дамаскъ: „Ритуаль на Чер-
ната Магия“ — гл. III — Заклинание на Меча.

когато Седемътъ Сина на Пламъка протржбиха началото на свѣта, Саваотъ роди Своя Синъ и го нарече Авениръ, Баща на Свѣтлината. Лицето му бѣше пурпурно като зора и очитъ му — пламъци, подобни по блѣсъкъ на златенъ сплавъ.

И даде му Елохимъ седемътъ небеса и всичко невидимо. И тогава се замисли Авениръ, отвори уста и каза: „Широки сж небесата, силенъ е Богъ, а моето сърдце

е празно. Дѣ да намѣря слово, което съ мълния да разпали духа и да му даде пжть къмъ онова, що нѣма край?“

Умисли се Авениръ.

Тжженъ бѣше.

И тжга бѣше по цѣлата вселенна.

.....

А когато седемъ деня минаха, стана Авениръ една вечеръ по залѣзъ, та отиде при Синоветъ на Пламъка. Видѣ ги отдалечъ, потърнали въ свѣтлина, а сѣнкитѣ имъ се губѣха — седемъ дълги сѣнки съ блѣсъкъ на теменуженъ аметистъ.

И рече Авениръ:

„Широко е небето и тайни сж пжтищата на Адонай. Мждростъта му е здрава като адамантъ. Но моето сърдце е празно и небесата нѣматъ мѣсто за мене. О вие, водачи на седемътъ пълка, елате съ мене! И нека ново небе съградимъ, земя да съзидаме и да дадемъ пжть на това, що нѣма край!“

Нощъ покри лицата на Синовеѣ и слова на мятежъ съзрѣха тѣ въ словата на Сина Божи.

И рече Иехудиель:

„Проклетъ — този, който туря прѣста си на жерлото! Иехова е мощенъ и неговата мисль е чиста като висонъ, а гнѣвътъ на Иехова отравя като сокътъ на червенъ алмугъ. Ние не сме съ тебе!“

И Синовеѣ на Пламъка се отдалечиха, лицата имъ — бѣли и замислени, главитѣ имъ — наведени.

Разпали се тогава въ душата на Авенира мъсть и проклѣ съ горчиви думи Синовеѣ на Пламъка. И думитѣ му станаха а̀крапи, а мислитѣ му — скорпиони.

И докосна се Авениръ съ гнѣвна ржка до седемьтѣ сѣнки — и сѣнкитѣ приеха видъ на хора. Тѣ бѣха сухи и силни, а ржцѣтѣ имъ — мишци на гиганти.

И повика Авениръ първия отъ Владицитѣ на Гръма. Името му бѣше Абадонъ — Ангелъ на бездната. Косата му бѣше пламъци, а лицето му — красиво като лице на жена. Очитѣ му бѣха черни като бездна и парѣха.

Като видѣ Авенира гнѣвенъ, Ангелътъ го попита, кой го е наскърбилъ. И каза Авениръ:

„Абадоне, царю на бездната и Властителю на Гръма! Прѣзъ себе си трѣбва да мине живиятъ и да не плаче за мъртавецитѣ. Ето тѣзи сѣнки — тѣ сж наши слуги. Просторни бѣха небесата за Седемьтѣ Сина на Пламъка, за Владицитѣ на Гръма и за архонтитѣ на Божия Мечъ. Тѣсни сж за Авенира и нѣма мѣсто за мене тукъ. Да съградимъ ново небе и земя — и да изпълтимъ създания тамъ! За творчество жадува Башата на Свѣтлината — и за пжтъ, по който нѣма умора, за бездни, изъ които нѣма изходъ! Ела съ мене!“

И поведе Абадонъ шестьтѣ Владици на Гръма и пълковетѣ на Мълнията съ тѣхъ.

И страхъ падна върху вселенната — и трая седемь луни.

.....

И на свършека на седмата луна стигна до Саваота гласът на небесния смутъ и заклѣ се Богъ въ името си, че ще накаже сина си.

И проклятия горчиви изрече тогава.

Авениръ стана мраченъ като здрачъ, лицето мутъмно и сърдцето му закоравѣ. Прокоба Божия повисна надъ свѣта и Авениръ биде нареченъ Сатанаилъ — Врагъ на Силния.

Тогавя Сатанаилъ създаде небето съ неговата звѣздна плащаница и таинственитѣ писмена на Зодиака и седемътѣ седалища на Слънцето. И земята — съ живота, кипящъ въ растенията — мжтното алое съ неговата миризма и огнения храстъ съ неговото великолѣпие. И насади Едема съ неговитѣ чарове. И рѣка направи да тече изъ Едема. Рѣка, която тече въ четири потока. Името на първия: Фисонъ. Той минаваше прѣзъ страната на Двата Стълба и вълнитѣ му бѣха като кризопразъ — зелени съ златни отражения. Името на втория потокъ: Гехенъ. Поеше страната Етхопись — Змията на Огъня. И неговитѣ води очистваха всичко и топѣха металитѣ като пламъкъ. Третиятъ потокъ бѣше Хидекель — Двойния Языкъ. Минаваше прѣзъ Асурхай — блѣсъкътъ на Асуръ и вълнитѣ му бѣха бавни. Водата му се смѣсваше отъ черна и бѣла и бѣше мжтна по срѣдата. Името на четвъртия потокъ: Фиурахъ — Гласътъ отъ Небето. Водитѣ му бѣха като разтопенъ сулфуръ и даваха змиевидни блѣсъци по вълнитѣ. Изъ тоя потокъ се чуваха странни гласове. И можеше да се види отразено тамъ всичко, що ставаше на небето, на земята и въ седемътѣ бездни.

И погледна Сатанаилъ дѣлото на своята ржка.

Всичко бѣше хубаво. И засмѣ се Сатанаилъ.

И взе отъ ржката на Абадона огънъ, вѣтъръ, вода и прѣстъ и заклѣ ги съ заклинанieto на първия Хаосъ и създаде отъ тѣхъ Човѣка.

Но Човѣкътъ бѣше недвижимъ и нѣмаше духъ въ него. И напразни бѣха усилията на Сатанаила да съживи Човѣка. Стоеше Човѣкътъ красивъ като бронзовъ истуканъ и тжжно гледаха очитѣ му. Но погледътъ му бѣ лишенъ отъ смисълъ.

И Сатанаилъ проводи Абадона да иска отъ Саваота Духъ. Смили се Вишниятъ и даде на Човъка небесна Душа, но Духъ не му даде. Защото върху земята и небесата на Сатанаила Духътъ не можеше да живѣе.

Но заклѣ се Адонаи въ седмото отъ своитѣ имена, че ще даде Духъ на Човъка, когато той мине Безднитѣ, Земята и тритѣ Небеса.

Тогава оживѣ Човъкътъ и Сатанаилъ му даде име: Адамъ — отъ земя роденъ. А Човъкътъ бѣ самъ и тжжеше.

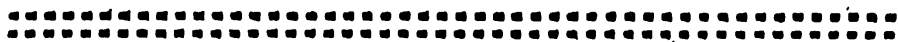
И една сутринъ видѣ Адамъ прѣдъ себе си жена, облечена въ одежди отъ слънце и диадема отъ смарагдъ на челото ѝ, а върху диадемата пишеше: Тайна.

Адамъ не можа да каже нищо, очитѣ му бѣха като слѣпи отъ блѣсъка ѝ, умътъ му не можеше да разбере буквитѣ върху диадемата ѝ.

Тогава жената каза:

„Азъ съмъ Ева. Който не мине прѣзъ мене, не ще стигне до Бога. Затова моятъ Творецъ ме нарече Майка на Живитѣ“.

И Адамъ се възрадва, сърдцето му се стопли и на лицето му се изписа усмивка.

А единъ день, когато бѣше горѣщо и Ева пиеше вода отъ извора, Сатанаилъ мина прѣзъ Едема. Наведена надъ канарата съ вода, Ева пиеше. Заднята пола на дрехата ѝ се бѣше вдигнала много и дѣсниятъ ѝ кракъ се виждаше цѣлъ. Бѣлотата му бѣше като на млѣченъ халцедонъ и Сатанаилъ го видѣ.

И въ сърдцето му заигра желанието, желанието роди страстьта, а страстьта — копнежа. И закопнѣ прѣвъ пжтъ по жена Сатанаилъ.

Когато, едно утро, Ева спѣше подъ сѣнката на единъ тамаринтъ, Сатанаилъ прѣвъ пжтъ видѣ, че тя е хубава. Устнитѣ ѝ се червенѣха измамливо като сардониксъ, а рѣсницитѣ ѝ за сѣнчаваха съ виолетовъ мракъ очитѣ ѝ.

„Тя е хубава“, рече Сатанаилъ.

И той я пожела.

И когато Ева се събуди, Сатанаилъ ѝ подаде алабастръ съ сокъ отъ кимионъ и сѣмена отъ мандрагори. Ева се засмѣ като на сънъ, затвори очи и го изпи въ упоение. Питието бѣше благоуханно, топло и възбудително. Когато го изпи, Ева пламна, очитѣ ѝ станаха влажни, прѣмрѣжи се погледътъ ѝ. Тя не можа да сдържи своята плътъ и пръвъ пжтъ позна, че е жена. И тогава тя се отдаде на Сатанаила.

А подиръ грѣха Сатанаилъ се усѣти слабъ и не можеше да създаде нищо. Очитѣ му се помрачиха и Ева видѣ, че той страда. На лицето му се четѣше непознатъ копнежъ и не погледна вече той Ева съ око на желание. А Ева се мжчеше, че я отхвърли Сатанаилъ. Защото той бѣше силенъ и погледътъ му бѣше слънце, а цѣлувката му парѣше като вжгленъ.

И роди Ева отъ него близнаци — момчето нарече Каинъ — синъ на желание, а момичето Каломайнъ — дъщеря на красота. И тѣ бѣха хубави.

А когато Сатанаилъ се помрачи и отвърна лице отъ жената, новъ копнежъ облада сърдцето му. И втори пжтъ прати той Абадона при Вишния Богъ съ молба да му даде само единъ лжчъ отъ най-горното небе, за да го сложи въ сърдцето си.

И чу го Адонаи. Кога Абадонъ донесе лжча, Сатанаилъ отново просия и вложи този лжчъ въ своето сърдце. И отново възкипѣ въ него жадъ за творчество и създаде той Царството на Тритѣ Небеса.

За да се изпълни това, що бѣше въ клѣтва казалъ Вишниятъ:

„Истина ти казвамъ: ще дамъ Духъ на човѣка, когато мине той прѣзъ безднитѣ, земята и Тритѣ Небеса“.

А Ева плачеше за любовта на Сатанаила, но не можеше да я възвърне. И видѣ я веднажъ Адамъ и възпали тя въ него пожелание, понеже умѣеше да се смѣе и да пригрѣща.

Но скърбѣше Ева за Сатанаила и не намѣри никждѣ утѣха. Защото Сатанаилъ я гледаше дълбоко и тя виждаше цѣлата си душа, отразена въ пламъка на неговитѣ очи. Ева плачеше и напусто търсѣше утѣха при Адама.

Но ето, роди Ева отъ него синъ.

И нарече го Евелъ — ридание.

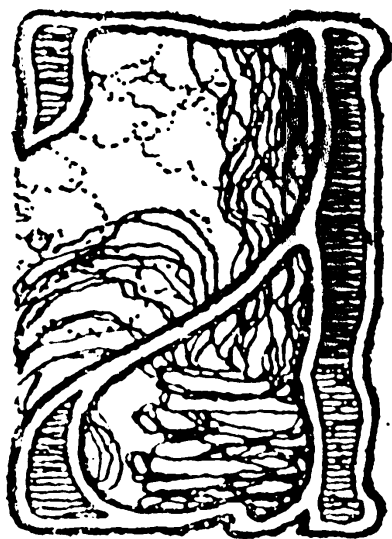
Защото въ ридания го зачна и въ ридания го роди.

КАИНЪ И ЕВЕЛЪ.

Кржгътъ — ето движението на Тао.
Нека слабитъ използватъ Тао.
Хората и нѣщата се раждатъ.
Родени, тѣ умиратъ.

Лао Тзай: „Тао-Те-Кингъ“ III: 1—2.

когато Адонай подари на Адама синь, възрадва се. Адамъ и жъртва принесе на Бога.

А Ева скърбѣше още и Каинъ и Каломайнъ гледаха.

И възрадна Евель, стана мжжъ и лицето му, бѣло като алабастръ, стана нѣжно и меко. Очитѣ му бѣха като лазуръ, а коситѣ му меки и златно-блѣскави, като узрѣла рѣжъ. Но слабъ бѣше Евель и силитѣ

му — малко.

А Каинъ бѣше силенъ като исполинъ, лицето му изгорено отъ слънцето, съ боя на хиацинтъ, но своя цвѣтъ не губѣше отъ лжчитѣ, като хиацинта. Косата му — твърда и черна като гарванъ, а очитѣ му блѣстѣха като очитѣ на баща му Сатанаилъ. Мишцитѣ му — силни, ржцѣтѣ му, огорени отъ слънцето, имаха цвѣтъ на линъ, въ който тъпчатъ грозде.

И не обичаше Ева Евеля, защото не бѣше рожба на сърдцето ѝ, а рожба на кръвта ѝ.

Кога минаваше Сатанаилъ прѣзъ Едема, говорѣше думи на Каина. И думитѣ му бѣха огненъ дъждъ. Закоравѣ сърдцето на Каина, закоравѣ и умѣтъ му. И неговата мждростъ бѣше здрава като кедръ.

И растѣха въ Едема двѣ дървета. Едното, слабо на видъ и красиво на погледъ, съ широки седмовръхи листа и съ плодове, сини като на слива. То бѣше дърво на живота и плодоветѣ му бѣха горчиви, недобри за ядене.

А другото бѣше широкогранно, високо, съ снажно стѣбло и кората му — гладка като ясписъ. Листата му — дребни и много. А плодоветѣ му бѣха едри, червени като ябълки и сладки като кинамовъ листъ. То бѣше Дърво на Познването. Но змия се виеше на седемъ прѣстена около него и не даваше никому да яде. Кога минаваше Сатанаилъ прѣзъ Едема, змията се плъзваше по ствола, свиваше се на колело и го гледаше покорно съ зеленитѣ си очи. И приближаваше Сатанаилъ и ядѣше отъ дървото.

Когато единъ день Врагътъ на Силния говорѣше на Каина за онова, което има да стане, за Тайнитѣ на седемътѣ Бездни, за чароветѣ на земята и подъ нея, за Чернитѣ Властелини на Тригълника, за душата на сестра му Коломаинъ, за Архонтитѣ на Гнѣва и за деветътѣ Халелуйя на Божията Пѣсенъ — облада изстѣпление Каина и той прозрѣ скрития замисълъ на Ехова и на Сатанаила, мълния озари пещеритѣ на ума му и той проумѣ мждро тайния смисълъ на реченото отъ башата.

И когато съзрѣ Сатанаилъ своя синъ, мжжъ по мисълъ и зрѣлъ по мждрость, даде му три плода отъ Дървото на Познанието и му поржча строго да ги крие и изяде на самѣ.

А Каинъ стана, та отиде въ сѣнчеститѣ долини на Едема и тамъ изяде единия плодъ.

Но щомъ изяде Каинъ плода на Познването, изпадна въ тежъкъ сънъ и като че вампиръ вѣеше нѣдъ него тежки кожени крилѣ. А Евель и Коломаинъ ходѣха и играеха изъ Едема и стигнаха до дървото, дѣто спѣше Каинъ.

И видѣха братъ си заспалъ — и двата плода въ ржцѣтѣ му. И взеха му съ смѣхъ плодоветѣ и ги занесоха въ кжши.

Адамъ, отпадналъ и старъ, на вечерята на живота, седѣше прѣдъ кжши съ замисленъ погледъ. И не ги видѣ.

А Ева се възрадва, като съзрѣ плодетѣ, защото ги позна. И взе единия плодъ и го изяде. Но щомъ сдѣвка и глътна плода, душата ѝ се размжти, тѣлото ѝ отпадна и Ева умрѣ.

А Евелъ и Каломайнъ не знаеха това, защото не бѣха тамъ. Че насамъ изяде майка имъ плода.

Каломайнъ, като не знаеше, какъвъ е плодътъ, попита Евеля. И каза ѝ Евелъ:

„Това е плодъ на вѣчна младостъ. Който го изяде, не ще се сбръчка во вѣки лицето му и очитѣ му не ще посърнатъ, ни косата му ще побѣлѣе. Ела да го изядемъ!“

И Каломайнъ изяде плода, но на Евеля не даде.

И мжка се роди въ душата на Каломайнъ и копнежъ за освобождаване я облада и мракъ бѣше прѣдъ нея. И това трая седемъ луни.

.....

И когато се свърши седмата луна, Каломайнъ се изгуби. И празни бѣха усилията на Каина да я намѣри. Напусто ходѣше той изъ долините да я дири. И изъ разселинитѣ на жълтитѣ скали напразно се носѣха думитѣ му:

„Каломайнъ, сестро моя, ела при Каина и утоли съ думи жаждата на сърдцето му, болно безъ тебел“

Напразно. Нѣмаше Каломайнъ. И никой я не бѣше видѣлъ.

И посипа съ сива пепель главата си Каинъ. И горчиво зариде. И нѣмаше утѣха за него. Прѣчупи се силното сърдце подъ мжката — и подъ брѣмето на томлението прашѣха коститѣ му.

Той чупѣше ржцѣ и въ грозни въздишки проклинаше земя и небе.

И повика тогава баща си въ своето отчаяние и Сатанаилъ го чу.

Но думи на упрѣкъ и слова на обвинение пророниха устата му къмъ Каина:

„Когато ти дадохъ плодетѣ, азъ казахъ, че за тебе ги давамъ. Ти не ги скри. Остави да ги вземе всѣки минувачъ. Тѣзи плодове даватъ

смъртъ и безумие за този, който не би можалъ да ги понесе. И за това, че ти не упаци дара на светинята, Каломайнъ ще бжде за винаги изгубена за тебе. По смъртна жена ще рукне влечението на сърдцето ти и ще потече въ потъ и кръвъ твоятъ животъ! Проклятие навлѣче ти връхъ себе си, роденъ въ день на клѣтва и часъ на прокоба!“

И обърна се сърдцето на Каина къмъ Ада, неговата сестра.

И потърси Каинъ срѣдство да обърне сърдцето на Ада къмъ себе си. И взе прахъ отъ червенъ коралъ, миризма отъ шафранъ, кръвъ отъ кроталъ и сѣме отъ мирсина. И направи вино отъ тая смѣсъ.

И когато Ада ядѣше и пиеше, даде ѝ Каинъ отъ виното, понеже работѣше земя и събираше овощия. Взе Ада виното и услади сърдцето си съ него. А измамливо бѣше питието на гледъ и сладко на вкусъ. Опи се Ада и се отдаде на брата си Каина.

И обърна се сърдцето ѝ къмъ него и обикна Каина. Но разочарова се Каинъ и не го теглѣше вече къмъ Ада. Горчивъ бѣше хлѣбътъ му съ нея и нѣмаше разтуха сърдцето му въ нейнитѣ пригрждки.

А Ада плачеше и все го молѣше да се върне при нея.

.....

И разтвори се пакъ сърдцето на Каина и възпали се въ него пожелание къмъ Сета. А Сета бѣше жена на Евеля. Но твърдо бѣше сърдцето ѝ — не обикна тя Каина, нито поиска да размѣти пламъка на домашното огнище.

А когато плодетѣ бѣха обрани и листата капѣха, умрѣ Адамъ.

Опликаха го синове и дѣщери. Ридаеха Евель и Сета, плачеха Ада и Лина — и блутѣши бѣха синоветѣ му и сиповетѣ на неговитѣ сипове. Само на Каина сърдцето бѣше твърдо, а той бѣше ялъ отъ дървото на Познанието. Навжсенъ стоеше Каинъ, но не ронѣше сълзи и сухи бѣха очитѣ му.

И сгради жъртвеникъ Евель и сложи животни за изгаряне прѣдъ Господа. А Каинъ тури плодове отъ земята, която работѣше. И угодна бѣше прѣдъ Саваота жъртвата на Евеля, а Каиновата не прие заради грѣха, който бѣше сторилъ, кога остави Ада, жена си. Смѣси се димътъ съ праха на земята и пламъкътъ угасна.

И разгнѣви се Каинъ на Господа и въ страшни думи проклятия изрече къмъ небето. И намрази Евеля, своя братъ, намрази го Каинъ зарадъ жъртвата и зарадъ жена му Сета, която обичаше.

Когато една сутринъ, при зори, Евель излизаше изъ шатъра и отиваше на полето, извика го Каинъ при себе си и уби го тамъ.

И отиде при Сета, жената на Евеля и съ ласки я облада. Защото мислѣше Сета, че Евель е при нея.

А на сутринъта, кога видѣ Сета Каина, спящъ на леглото ѝ, отвърна се отъ него въ безумна умраза и съ гнѣвъ потърси Евеля. Но не можа да го намѣри.

И донесоха вечеръта въ кръвь и рани мжжа ѝ — и сложиха го прѣдъ прага. И разкъса Сета одеждитѣ си — и косата си изскуба отъ жалъ. И проклѣ Сета Каина съ проклятия на кръвь и заклѣ го въ Божие име миръ да не види.

И чу Елохимъ думитѣ на жената и извика Каина по име. И го попита, дѣ е братъ му.

„Мъртвиятъ е при мъртавецитѣ“ — рече Каинъ — „и неговата часть е съ чакалитѣ на пустинята!“

И отвърна лице отъ Господа.

Но разгнѣви се Адонаи и каза думи на ужасъ прѣдъ Каина. И заклѣ го да не види миръ:

„Върви, сине на безумието! И нека плодътъ на твоята ржия оканпа, прѣди да го вкусишъ. Отъ връхъ къмъ връхъ ще бжде твоятъ пжтъ и днитѣ на твоята скрѣбъ не ще иматъ четъ. Два пжти не ще те огрѣе слънцето на една земя и зората ще сплита мрѣжата на твоя пжтъ. Кръвьта на брата ти за мъсть възстава и твоето сърдце

не ще вкуси покой. Луната ще оповѣстява грѣха ти и звѣздитѣ ще разказватъ безумието ти. Отъ връхъ на връхъ ще води твоятъ пѣть. По върховетѣ огнь ще се мжчишъ ти да стѣкнешъ — и бурята ще угасява пламъка му. Върви — и никой тебе не ще смѣе да убие. Тежко е да убиешъ този, който е убилъ първи пѣть. Върви — и въ вѣчността ти своето проклятие ще занесешъ!“

Отвърна лице Каинъ отъ небесата, но думитѣ бѣха силни и заковаха се въ сърдцето му дълбоко.

.....

И роди Сета отъ Каина синъ — нарече го Хетъ — ужасъ. Родилъ и Ада синъ и го назова Наваль — безуменъ. И тѣ бѣха силни. Защото бѣха синове на сина на Сатанаила.

А Каинъ бѣше навжсенъ и страшенъ. И вжгленъ горѣше въ сърдцето му, а подъ петитѣ му земята го парѣше — и не можеше да седи у Едема.

Извърна лице на ужасъ Каинъ и съ прѣзрѣние изгледа Едема и хората му.

И устремъ смѣлъ къмъ нови небеса и нови брѣгове се зароди въ сърдцето му тогава. И събра шѣпата си, та я разтвори срѣщу хората — и остави своитѣ проклятия върху Едема.

Кога зората разкжса тъмни небеса, побѣгна Каинъ изъ Едема и неразбрани думи на гнѣвъ пламтѣха на устата му.

И побѣгна Каинъ съ разперени прѣсти на ржцѣтѣ — и побѣгна изъ Едема.

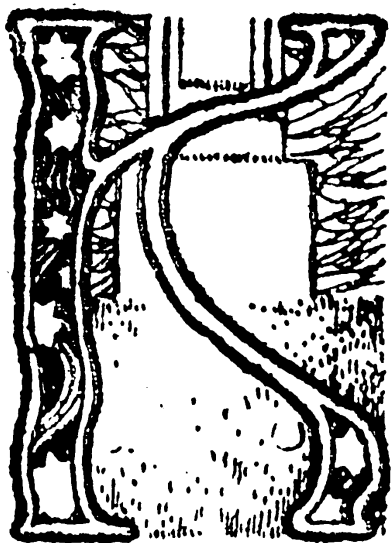
А задъ него се чуваха вопли и стонове — словата на кръвта, която вика. . .

ТРИТЪ НЕБЕСА.

И каза Спасителът на Йоана: „Питай по всичко, което искашъ и азъ лице съ лице ще ти открия, — свободно и безъ притча, съ увѣренность; защото сега можешъ понесе това!“

Валентинъ Гностикъ: „Пистись Софiя“, III: 7.

огато получи Сатанаилъ отъ Абадона лжча на Адонаи, тури го въ сърдцето си и възкипѣ въ душата му отново жажда за творчество и създаде тогава Царството на Тритѣ Небеса.

Създаде го Сатанаилъ и то надминаваше по красота и блѣсъкъ всичко сътворено.

И на Първото Небесгради Сатанаилъ Седемъ Храма. Върху седемъ камъка ги сгради. И седемъ Власте-

лина ги поддържаха върху крилѣтъ си.

Първиятъ Храмъ бѣ сграденъ върху кризолитъ, а основата бѣше рубинъ. Стѣнитѣ му бѣха боядисани съ пурпуръ и камънитѣ — споени съ злато. Прѣддверието бѣше увѣнчано съ лаври, хелиотропи и слънчогледъ. И върху жъртвеника Властелинѣтъ на Свѣтлината кадѣше цинамонъ, бѣлъ тамянъ, шафранъ и червенъ сандалъ. А олтарѣтъ бѣше постланъ съ кожа отъ лъвъ и върху кржгла златна плоча надъ олтаря имаше изваянъ крагуй съ слънчевъ дискъ и лжчи. И върху плочата пишеше: „Лжчѣтъ води жрецъ. Златото — лъвъ. Кржгъ отъ пурпуръ изписа Микаелъ върху междуочието на Змията. Този, който побѣждава, иде!“

А Вториятъ Храмъ бѣ съзиданъ върху бисеръ, а основата му бѣ отъ кристалъ и селенитъ.

Стѣнитѣ му бѣха бѣли съ жълти сѣрпове, изписани по тѣхъ, а камѣнитѣ — споени съ сребро. Прѣддверието бѣше обкичено съ египетски пелинъ, селенотропи и лютиче. И Властелинѣтъ на Вълнитѣ възнасяше моления, додѣто върху жѣртвеника димѣше бѣлъ сандалъ, камфора, амбра и алое. Олтарѣтъ бѣше постланъ съ класове египетска пшеница и единъ полукръгъ отъ сребро надъ светилището носѣше изписанъ триврѣхъ ключъ съ клупъ. А върху плочата имаше написано: „Водата разгадава. Косерѣтъ отрѣзва папирусъ и върху листата му Момата съ седефнитѣ коси пише Тайни. Въ полукръгъ сж наредени звѣздитѣ по дѣсната страна на носа върху лицето на Небесния Човѣкъ. Съ кръщение ще бжде введенъ отъ Самаеля този, който иде!“

И построенъ бѣше Третиятъ Храмъ върху аметистъ. А стѣнитѣ му бѣха огнено-кървави, камѣнитѣ — слѣти съ желѣзо. И накичено бѣше прѣддверието му съ абсинтъ и седефче. Кадѣше върху жѣртвеника Властелинѣтъ на Словоото ширша и летишъ. А олтарѣтъ бѣше постланъ съ пера отъ синъ и крилообразна желѣзна плоча се виждаше прикована надъ светилището. Върху нея имаше изписанъ крилатъ брѣмбаръ съ дискъ надъ главата, дѣржашъ свитѣкъ върху кълбо. И четѣше се върху плочата: „Свешениятъ елей говори. Крилата, Стѣпката и Языкѣтъ надъ Свешеното Миро разнасятъ въ вседневния животъ рѣчь на наука. Възнесенъ на крилѣ, Рафасель изгори съ огънь устата на Дракона. Прикованъ языка си ти, който шепне!“

Сграденъ бѣше върху ахатъ Четвъртиятъ Храмъ. И стѣнитѣ му имаха зеленъ цвѣтъ, а камѣнитѣ бѣха споени съ живакъ. Върху стѣнитѣ имаше изписани кръстчета отъ бисери. И увеличено бѣше прѣддверието на Храма съ нарцисъ, лалета, лисичина и еньовче. И върху жѣртвеника Властелинѣтъ на Сълзитѣ кадѣше смирна и щораксъ. Олтарѣтъ бѣше цѣлъ постланъ съ кожа отъ аписъ и трижълтна плоча отъ сматрасъ красѣше горнята частъ на стѣната прѣдъ светилището. На плочата бѣше изваянъ мечъ съ роза, прободена, цѣла въ мълнии. И на плочата пи-

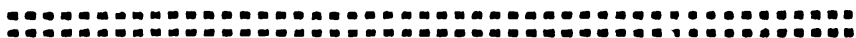
шеше: „Бронята се кае. Близо е денът на гнѣва. Кога Габриелъ забодѣ мечъ въ дѣсното око на Исполина, той изригна отрова и сълзи. Благословенъ — който иде: бѣлъ висонъ покрива плѣшитѣ му и смѣлость — сърдцето му!“

А Петиятъ Храмъ бѣ поставенъ върху емерAUDъ, а основата отъ сапфиръ. Стѣнитѣ бѣха винено-червени и калай спояваше камънитѣ. Върху стѣнитѣ имаше изписано заклинание: „Гиараръ, Бетхаръ, Самгабиель“. Надъ прѣддверието висѣха гирлянди отъ джбъ, топола, фигово дърво и наръ. И кадѣше върху жъртвеника Властелинътъ на Прѣстена сива амбра, тамянь, райско зърно, шафранъ и балсамъ. И посланъ бѣше олтарьтъ съ пера отъ ибисъ, а сърдцевидна плоча отъ калай висѣше надъ светилището. На плочата бѣше изрѣзанъ фениксъ върху поле отъ пламъци. И малкитѣ му — подъ него. Птицата бѣше разтворила клѣвъ да ги изяде. А на плочата се четѣха думи: „Лолата прѣвнестна. Гологнпа се ражна отъ гнѣната на влннитѣ. Когато Лианель изтръгна изъ лѣвата страна на носа на Жената аспидъ, тя ороси съ винена кръвь своята грждъ. Хваления на този, който иде: роза цѣвти на устата му, върху гърдитѣ му — егида на чистота, а въ сърдцето му любовь. Той е Женихътъ на Тайната!“

И Шестиятъ Храмъ биде сграденъ върху лазулинъ, а основата отъ берилъ. Цвѣтътъ на стѣнитѣ бѣше лазуренъ и мѣдъ слѣпяше камънитѣ. И четѣше се върху стѣнитѣ царствено заклинане: „Авеевѣ Ваделилитхъ“. Прѣддверието бѣше обвѣнчано съ теменуга. А Властелинътъ на Скиптъра възнасяше денонощно моления и кадѣше благоволия: роза, миртъ и сисѣнна маслина. И посланъ бѣше олтарьтъ съ лебедови пера, а седмовърха плоча, въ видъ на корона, отъ мѣдъ, украсяваше стълба прѣдъ олтаря. Изваянъ бѣше върху плочата царственъ жезълъ съ орлова глава, а главата имаше рога отъ овенъ. И означени бѣха на плочата такива думи: „Жезълътъ прѣсжществява. Змията осжществява. Когато Орифиель извади лѣвото око на Тритона, седемъ пламъка лумнаха и описаха корона. Бла-

женъ този, който иде: той носи Вино и Хлѣбъ. Негово е Великото Дѣло!“

А Седмиятъ Храмъ бѣше съзиданъ върху, онискъ. Стѣнитѣ бѣха черно-кафяви съ портокалеви петна и олово спояваше камънитѣ. И върху стѣнитѣ бѣ издълбано заклинание: „Ал-малекъ, Афиель, Зарахиель“. И буквитѣ имаха цвѣта на диагридъ. Надъ прѣддверието висѣха гирлянди отъ ясенъ, кипарисъ и кукурякъ. И кадѣше Властелинътъ на Жътвата благовония: скамонея, стипца и сулфуръ. И покритъ бѣше олтарьтъ съ листа отъ маслина, а сърповидна плоча отъ олово висѣше надъ светилището. Издълбана бѣше на плочата пентаграма съ сърпъ въ срѣдата и листъ отъ палма. И пишеше на плочата: „Черносвѣщеникътъ изцѣрява. Свещениятъ елей убива. Кога Задкиель удари съ сърпъ по челото Телеца, зли слова се разнесоха по небесата — слова на дванадесетътъ часа. Ти, който идешъ, пази се!“

И, като се отвърна Каинъ отъ лицето на Господа, отиде и всели се въ земята Наидъ и основа градъ. И растѣше градътъ, защото много бѣха хората Адамови, които послѣдваха Каина. И нарече Каинъ града Ламнахоръ — Градъ на кръвъ, защото убиецъ го сгради.

И обърна се пакъ къмъ Ада сърдцето Каиново и обикна я Каинъ, защото умѣеше да се смѣе и добръ редѣше своя домъ.

И роди синове и дъщери.

Името на единия — Енохъ. Той бѣше тайновѣдецъ и жрецъ. И владѣше тайнитѣ на небето и земята — и силитѣ на човѣка знаеше. И имаше исполинъ въ онова мѣсто, името му Зеребимель — Огненъ Вихъръ. И, кога спѣше, окоето му бѣше отворено. А издебна го Енохъ и тури лъскавъ дискъ отъ сребро прѣдъ окоето му. И кога Зеребимель видѣ лице въ диска, уплаши се, защото помисли, че исполинъ има прѣдъ него. И, като отвори устата си за гнѣвъ, Енохъ налѣ въ устата му питие отъ змийска кръвъ, касия

и медъ. И на сънь видѣ Адонаи, като му говори:

„Иди подиръ Еноха и слушай го!“

И стана Зеребимель и тръгна подиръ Еноха. И служеше му.

А Енохъ бѣше най-силенъ отъ синовеѣ Каинови.

И другъ синъ имаше — името му Ламехъ. И научи Ламехъ науката на очарованието и тайнитѣ на любовта позна. И учеше Ламехъ на тия тайни женитѣ. Научи ги съ шафранъ да боядисватъ краката си и съ киноварь — устнитѣ си. И на гърлото си да носятъ луници съ муска отъ знака Дѣва. Съ нарцъ да мажатъ лицато си и да почернятъ съ стивий вѣждитѣ и клѣпачитѣ си. И, кога искатъ мжжъ да ги обикне, — да произнасятъ заклинанията на Менисѣ, — Жената съ розата — и да даватъ на мжжа тайни билки. И лигирий да носятъ на четвъртия си прѣстъ, а злато — на лѣвата ржка. И обичаха женитѣ Ламеха.

Името на другия синъ Каиновъ — Иобель. И той бѣше земледѣлецъ. А просвѣти Каинъ ума му — и научи Иобель тайнитѣ на земята и въздуха. И сѣше пшеница прѣзь новолуние и сто на едно раждаше зърното. А грозде берѣше прѣзь знака Лъвъ — и виното бѣше хубаво. И позна Иобель пжтя на дъжда и слѣдитѣ на свѣтлината научи. И богатъ бѣше Иобель, — а потомството му — здраво и синовеѣ му имаха страхъ отъ Бога.

И другъ синъ имаше Каинъ — името му Товиль. А той бѣше майсторъ на бронзъ и ковачъ на тънки изваяния. И извая Товиль образа на Небесния Човѣкъ. Главата му бѣше глава на жена и бѣше изрѣзана отъ бѣлъ мряморъ, очитѣ — отъ синъ сапфиръ, а устнитѣ — отъ червена мѣдъ. И имаше на главата клафтъ отъ жълтъ мраморъ съ червени жилки. А надъ челото — Птицата на Живота — отъ топазъ, съ лжчеобразни разперени крила — отъ злато. И изработи Товиль надъ главата ѝ рога на телець отъ сивъ алабастьръ и между рогата — дискъ отъ червеникаво злато. А на челото — змия, седемъ пжти свита и опашката въ устата ѝ. И на-

прави отъ зеленъ серпентинъ съ черни пятна образа на змията. И тѣлото бѣше отъ слонова кость — тѣло на бикъ, легнало. А краката и опашката му бѣха членове на лъвъ — и ноктитѣ отъ червенъ порфиръ. И на плѣшитѣ си имаше крилѣ отъ зеленъ смарагдъ. А подножието бѣше изпѣстрено съ странни писмена — и не можеше никой да ги разчете, освѣнъ Еноха, братъ Товиловъ, който ги писа.

А най-малкиятъ синъ Каиновъ се казваше Иубалъ и бѣше изкусенъ въ пѣсни и цимбалъ. И научи Иубалъ хората на свирене. На киноръ, псантеръ, асоръ и рогъ ги научи. И бѣше сръченъ въ танецъ и игра.

.....

И излѣзе Каинъ изъ Ламнахоръ, понеже не можеше вече да стои тамъ. Стѣсни се сърцето му и Ламнахоръ не го задоволи.

И потърси Каинъ баща си Сатанаила и не можа да го намѣри. Защото градѣше Сатанаилъ Тритъ Небеса.

И всели се Каинъ въ мѣсто пустинно, за да не дойде човѣкъ при него. И спа тамъ.

И видѣ сънъ. И ето — разтвориха се облацитѣ и видѣ Каинъ великолѣпното и блѣсъка на Тритъ Небеса. И седемьтъ храма на Първото.

А на Второто Небе имаше храмъ четирежгълень, съзиданъ върху дванадесетъ камъка — по три на всѣки жгълъ — и знаковетѣ на зодияка върху камънитѣ. А на всѣка стѣна на храма бѣше изваянъ образъ — на едната Човѣкъ, на другата Телецъ, на третата Лъвъ, а на послѣдната Орелъ. И по деветъ крила имаха. И изписани бѣха отвѣтрѣ и отвънъ стѣнитѣ съ писмена — и никой отъ живушитѣ на земята не можеше да ги разбере.

А върху прѣстола на олтаря стоеше амфора и върху нея написано — Велика Тайна на Небесната Течностъ.

И видѣ Каинъ Третото Небе. И Небесниятъ Човѣкъ — отразенъ долу. А което бѣше горѣ бѣло, долу ставаше черно. И четири стълба —

сградени, а въ срѣдата — стълбъ отъ злато. И на него имаше издълбани думи: „Този, който е“. А на първия отъ четиритѣ стълба: „Истината повдига покривалото“. На втория: „Разбери и прочети писмената на Храма!“ На третия: „Кж-пони“. А на четвъртия; „Този, който има феникса, ще прѣтопи въ злато седемьтѣ метала“.

А върху стълбоветѣ имаше пурпуренъ балдахинъ и върху него изписано Агне съ вѣнецъ отъ рози. И видѣ Каинъ баша си Сатанаилъ, стоящъ на Третото Небе, и чу думи: „Разбери и прочети!“

А не можа да разбере Каинъ образитѣ на видѣнието, ни да прочете писмената на Храма.

И се събуди, смутенъ и пълненъ съ страхъ. И каза Каинъ:

„Това мѣсто е страшно. И то е кръстопжтъ на небесата“.

И вдигна Каинъ на мѣстото, дѣто спа, стълбъ. И написа на него: Маранъ Ата — Господь иде!

ВАВИЛОНСКАТА КУЛА.

Той вдигна желъзенъ ятаганъ, укрѣпи се на скала, доганъ не би го стигналъ. Съ алена кръвъ почерви върховетъ — съ кръвта на сърдцето си. И жрецътъ на Бела го увѣнча съ листа отъ кифаръ — и пи той четири пжти чашата на Тритъ Деня.

„Асирийска Клинопись на Дѣянията“: За Асурназирпала — V: 4-6.

ъ онова врѣме излѣзе Божие велѣние къмъ синоветѣ на Евеля, да се пазятъ отъ дъщеритѣ на Каина и съ дъщеритѣ на синоветѣ му да се не сбиратъ.

Защото въ Ламнахоръ сградиха синоветѣ Каинови светилища на грѣха и жъртви правѣха на Нергалъ и Меродахъ. А тѣ бѣха черни идоли.

И светилища на магия имаше, дѣто се изливаше човѣшка кръвь — и духо-

ветѣ на умрѣлитѣ говорѣха. И денонощно се носѣха димящи благовония на мирсина, разводниче, стипца и черенъ ладанъ. А жрецитѣ на Лѣвия Пжть произнасяха високо заклинания къмъ Четиритѣ и Седмината. И тайни знаеха, които не трѣбваше да знаятъ. И дохождаха дъщеритѣ Каинови и жъртви принасяха за любовь и добра рожба. А дъщеритѣ на Гнѣва приемаха образъ на сѣнки и мистични слова нашѣпваха на дъщеритѣ човѣшки. И учеха ги на грѣхъ.

И заставаха дъщеритѣ Каинови обнажени прѣдъ олтаритѣ на Нергалъ и Меродахъ и жрецитѣ имъ вземаха чистотата въ честь на богинята отъ Сунамъ — и порочни си отиваха дъщеритѣ Каинови.

Но съблизниха се синоветѣ на Евеля и не послушаха гласа Божии, да се пазятъ отъ дъщеритѣ на Грѣха. Защото хубави бѣха дъщеритѣ

Каинови, силни и обятелни на гледъ. И защото знаеха тайнитъ на очарованието и пжтищата на красотата познаваха. А изкусни бѣха съ погледъ да омаятъ, и съ движение, и съ дума. Видѣха синоветъ на Евеля дъщеритъ Каинови — и припаднаха отъ страсть. И знаеха да ги заплетатъ дъщеритъ на Грѣха въ мрѣжа отъ пѣсенъ и миризма — и чуваха синоветъ Евелеви вечеръ звуци на киноръ, рогъ и псантеръ. И омайваха се. А денемъ виждаха въ светилищата дѣвицитъ отъ Ламнахоръ обнажени — итѣлата имъ — пълни, здрави и съблазнителни по чаръ. И почнаха да идватъ прѣдъ олтаря на Нергалъ и Меродахъ и жъртви да изгарятъ.

И смѣсиха се синоветъ на Евеля съ дъщеритъ на грѣха и забравиха Бога. И родиха синове и дъщери. И градъ основаха срѣщу Ламнахоръ — името му Нембродъ, — очарова ме.

.....

И живѣеше по онова време въ Ламнахоръ човѣкъ, името му Алтотасъ — синъ на Тайната. А той бѣше силенъ. И лицето му бѣше черно като абаносъ, а гласътъ му като звуци отъ арфа. И силенъ бѣше въ тайнитъ, а въ мждростята — изпитанъ.

И мисълъ се роди въ главата му: да сгради стълбъ и съ върха му да стигне Бога.

И, понеже бѣше самъ, стана и отиде у Нембродъ. И свика синоветъ Каинови и синоветъ на неговитъ синове, но не искаше да имъ каже всичко, което мисли, защото не можеха да разбератъ.

И рече имъ:

„Синове на Сатанаила! Чуйте думитъ на този, който е говорилъ съ Адонай!

„Странни сж пжтищата, по които Елохимъ води човѣка. По небеснитъ плетеници на звѣздитъ сж начъртани тѣ и знаковетъ на зодияка сж силни да разкажатъ мждростъ.

„Прѣзъ себе си трѣбва да мине силниятъ и трѣбва да изгуби себе си, за да спечели себе си.

„Не се влиза отъ вѣнъ на вжтрѣ, а отъ вжтрѣ на вѣнъ. Не може да създаде злато този, който нѣма злато.

„Азъ, Алтотасъ, бѣхъ жрецъ на Господа. Въ папируситѣ четохъ мждростъ и въ свитѣцитѣ — разумъ.

„И нарастна моята мждростъ като звѣздитѣ небесни и до седемьтѣ бездни стигна моето разбиране.

„Но познахъ тогава само лъжата и гордостъта ми ме сломи.

„И станахъ като дѣте, а сърдцето ми — като полски кринъ.

„И разумѣхъ гласа на мига и словата на мигновението изучихъ. И върнахъ се при хората съ здрава мисль и моето разбиране стана като скала отъ гранитъ.

„И видѣхъ хората подъ мене — и скръбъ изпълни сърдцето ми.

„Като пѣсчинки морски ще се прѣснатъ — и слѣдата имъ ще се изгуби. Безъ тояга не се трѣгва въ пустинята и безъ стрѣвь не се лови риба. Силниятъ е тояга и човѣкътъ, който може, е стрѣвь.

„И размислихъ въ сърдцето си и казахъ: Да сградимъ стълбъ и върхътъ му да стигне до Бога.

„И сега казвамъ това на васъ. Нека съ мишици и сила удържимъ побѣда надъ сждбинитѣ. И безъ колебание да сградимъ стълбъ. Защото, дѣто и да отидемъ послѣ, наврѣдъ отъ едно Слънце е билъ изиканъ животътъ.

„И отъ всѣкждѣ нека погледътъ се устремява съ жажда къмъ Слънцето, къмъ древното Слънце, когато видятъ хората стълба.

„Защото азъ, Алтотасъ, видѣхъ много. Видѣхъ бронзово-излѣни, червеноцвѣтни изтукани, които сж загадка.

„И тѣ говорѣха на душата ми. Говорѣха за силния, който умѣе да познава щастието и да изпитва болка.

„И нека въ мжки и съ погледъ къмъ високото щастие сградимъ стълбъ. И алени гроздове огнь ще прѣснемъ по небето!

„И нашиятъ стълбъ да бжде мрѣжа на силния и опора на слабия. Нѣма часть съ живитѣ мрътвещьтъ, но и увѣхналиятъ кориандъръ мирише.

„Азъ казахъ!“

И когато Алтотасъ свърши, всички мълчеха. Защото сладко говорѣше и строго — и власть имаха думитѣ му.

И почнаха да градятъ стълбъ.

.....

А когато биде сградень стълбътъ, възлѣзе Алтотасъ на върха. И върхътъ не се виждаше.

И наречень бѣ стълбътъ Бетсемесъ, — домъ на Слънцето.

.....

И спа три ноши Алтотасъ на върха на стълба. А на третата нощъ видѣ сънь.

И ето, Мжжъ съ свѣтли дрехи дойде. И на главата му — рога отъ овень, а въ ржката му — чаша съ кръвь.

И онѣмѣ отъ страхъ Алтотасъ. И приближи се Мжжътъ — и си потопа прѣста въ чашата и намаза съ кръвь челото на Алтотаса.

И каза:

„Блаженъ е този, който прѣвъ мине земята и седемьтѣ бездни — и прѣвъ ще влѣзе въ царството на Тритѣ Небеса. Той ще бжде Пазачътъ на вратата — и ще стане стълбъ въ Храма, отдѣто нѣма да излѣзе“.

И събуди се Алтотасъ и записа видѣнието и словата на Мжжа на папирусъ — и пусна го на народа.

И издигна се до Тритѣ Небеса и не го видѣха вече.

.....

И живѣеха по онова врѣме синоветѣ на Хета, отъ Сета и Каина. И бѣха силни. И, като отиваха синоветѣ на Хета при дъщеритѣ Каинови, раждаха се исполини. И основаха градъ — името му Адма. А основаха го при стълба.

И безумие изпълни душата на исполинитѣ и извършиха грѣхъ. И мъртви извикваха, демони питаха и изпаднаха въ неестественъ грѣхъ съ дъщеритѣ Каинови.

И забравиха думитѣ на Алтотаса, който сгради стълба, че това е стълбъ на Слънцето и пъть на силния къмъ себе си.

И чу Богъ вика на земята, която стенѣше подъ грѣха — и се разгнѣви.

И мълния разори стълба и разсипа града до основа. И съ безумие порази Силниятъ ума на исполинитѣ — и тѣ се гледаха единъ другъ, но не можеха да се познаятъ. И избѣгаха по свѣта и покой не намираха.

За да се сбядне това, що бѣше казалъ Алтотасъ:

„Като пѣсчинки морски ще се изгубятъ и слѣдата имъ не ще намѣри никой!“

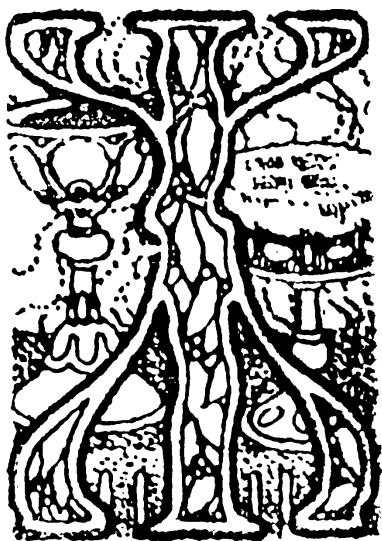
МЕЛХИСЕДЕКЪ.

И попита Заратустра:

„Ахурамазда! Благотворителю! Каква е храната на този, чийто животъ е Законъ за Мазда?“

„Той яде Огънь и пие Свѣтлина. Неговитъ думи сж Звѣзди“.

„Зендъ Авеста“, V: 1—3.

ивѣше по онова врѣме човѣкъ, силенъ по духъ, името му Мелхиседекъ, царь на правдата, който царуваше въ Салхемъ, — Миръ. Той бѣше свещеникъ на Вишния Богъ. И никой не знаеше да има баща или майка. И не помнѣше никой, отъ дѣ е дошълъ. Той бѣше жрецъ на Елохима отъ вѣки.

И силенъ бѣше по духъ Мелхиседекъ и възлежаваше на гърдитѣ Господни.

Издигна се до звѣздитѣ небесни и по слѣдитѣ на слънцето тръгна.

И знаеха, че той е пазителъ на тирса Господень.

И когато Абрахамъ, патриархътъ на Божието обѣщание, се връщаше отъ побѣдата на царетѣ, срѣсна го Мелхиседекъ и въ храма го введе. Защото бѣше побѣдилъ.

И изнесе Мелхиседекъ хлѣбъ и вино — и благослови и даде на Абрахама.

И Абрахамъ пи вино и яде хлѣбъ.

И каза Мелхиседекъ:

„Благословенъ Абрахамъ отъ Елохима, Вишния Богъ, който създаде небето и земята! И благословенъ Вишниятъ Богъ, който прѣдаде враговетѣ ти въ твоитѣ ржцѣ! Защото не побѣда

на кръвь трѣбна Господу, а побѣда на духъ. И благословенъ, който е открилъ ключа на тайнитѣ!

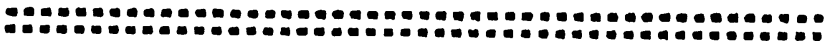
„Повѣрилъ е Адонай на Абрахама хора и той трѣбва да ги води. Затова нека чуе словата на Вѣчния и думитѣ му да разбере!

„Отъ свещенството иде учение и отъ учението — съвѣтъ. А отъ двѣтъ иде правда. И два сж образитѣ на Божия жрецъ: любовъ и правда. И двѣтъ сж едно.

„Отъ царуването иде виждане и отъ управлението — съединяване. И два сж пжтищата на Божия жрецъ: свобода и законъ. И двѣтъ сж едно.

„Благословенъ — който разбира и осъществява! Като птица е свободенъ въ своя пжть и Вишниятъ го пази.

„Иди си съ миръ!“

И дойдоха при Мелхиседека хора отъ далече — и молѣха го да ги поучи. А тѣ бѣха кръстени съ огънь.

И стояха три дня. И изведе ги на третия день Мелхиседекъ на Планината и каза имъ:

„Съ чистота се гради Царството — и среброто трѣбва да стане злато. А сърцето да се възпламени като блѣсъка на сардий. Това е първото.

„И три пжтеки има чистотата. Трѣбва и тритѣ да се изходятъ. Това е второто.

„Когато лъвътъ е гладенъ, той не реве, а жадно търси жъртва. Бждете като него! Това е третото.

„И лебедътъ усѣща, кога дойде врѣме да умре. Тогава пѣе — и пѣсенъта му е хубава, защото пѣе веднажъ въ живота си. Бждете като него. Това е четвъртото.

„Когато скорпионътъ се усѣти уловенъ, забива си самъ жилото въ тѣлото и умира самоволно. И тази смъртъ не носи скръбъ и нѣма лъжа въ нея — тя е свободна смъртъ. Бждете такива! Но на малцина е сждено да бждатъ уловени. И шомъ не сж — отровата на жилото имъ ще стане на вода. И не ще умратъ — защото е рано. Това е петото.

„Гледай на вжтрѣ, защото душата е ключътъ на всемира и, не виждашъ ли въ себе си, вѣнъ отъ себе си нищо не можешъ видѣ. И, кога се събуди у тебе Огнената Змия, която съска и се върти на витло, пази се да те не ухапе: улови я за главата и допри язика ѝ до своя языкъ — и гледай я въ очитѣ! Ще заспи Змията и, кога се пробуди, ще ти бжде покорна. Това е шестото.

„Научете Великото Изкуство: три сж неговитѣ пжтища. Отъ взирането се ражда образъ. Съ остро взирание се узнаватъ силитѣ: тѣ сж сѣнки, а сѣнкитѣ се не виждатъ по здрачъ. Изтрѣгни изъ себе си скрити съкровища и стани пжтъ на Вѣчния! За да намѣришъ Пжтя, самъ трѣбва да станешъ този Пжтъ. Съ усилие се управляватъ пжтищата отвждъ душата — и само тѣй се стига до освобождаване. Всички рѣждиви вериги трѣбва да се счупятъ, а кои вериги не сж рѣждиви? — Трѣбва надрастване на веригитѣ. Само тѣй се стига до стѣпалата на пророка, просвѣтления и този, който е едно съ другитѣ. Правѣте това! Това е послѣдното“.

.....

И, когато хората, които бѣха дошли да чуятъ, чуа — Мелхиседекъ ги просвѣти по седемтъ пжтища на Тайната. И ги кръсти съ Духъ Святъ. И отидоха си.

А Мелхиседекъ се изгуби и никой не го видѣ. За да се сбжде казаното:

„Блаженъ — онзи, който е прочелъ словата на Тайнитѣ и научилъ скрижалитѣ! Той ще стане единъ стѣлбъ въ храма на своя Богъ — и не ще излѣзе вече“.

КАЛОМАИНЪ.

А въ Епифанията очистването на
душитѣ се извършва отъ боговетѣ — и
архангелитѣ издигатъ душата до себе си.

Ямбликъ: „Върху Мистериитѣ“ — VIII: 15.

икой не бѣше видѣлъ Каломайнѣ отъ дня, когато изяде плода и се изгуби.

А, когато тя изяде плода на познаването, обгърна я мракъ и тъмнина голѣма я стисна като въ черупка. И възпламени се Каломайнѣ да види и съзерцава лице съ лице Башата на Глѣбинитѣ. Зашото бѣше хапнала отъ плода на познаването и умѣтъ ѝ се бѣше озарилъ като морска ширина сутринѣ.

И остави тя Каина и братята си и не помисли за тѣхъ. Прѣзрѣ земята и хората — и обгърна я страшенѣ мракъ и тъмнина дълбока. И въ боленѣ устремѣ къмъ неизказваемото съзерцание потъмнѣ умѣтъ на Каломайнѣ. И горчива скръбъ ослани душата ѝ — и закапаха жълти цвѣтя по пѣтя на Каломайнѣ.

И изпадна въ пропастъ. И мжтно бѣше горѣ, и страхъ и изумление — прѣдъ нея.

И заплака отъ страхъ и скръбъ Каломайнѣ и въ безбрѣжна тъмнина се чуваше викѣтъ ѝ, — а отзивѣ нѣмаше.

И изпадна въ несъзнание Каломайнъ и не виждаше вече нищо. И усѣти се тогава болна — и роди дѣте.

И, кога се пробуди, видѣ дѣтето и нарече го Тимисагъ — дѣте на страстно желание, защото страстно се стремѣше къмъ Башата на Глжбинитѣ.

И тогава се почувствува здрава и свѣтло бѣше прѣдъ очитѣ ѝ, но мѣстото бѣше безизходно и канари голѣми имаше.

.....

И заплака втори пжтъ Каломайнъ. И чу я Башата на Глжбинитѣ и прати Властелина на Прѣдѣла да я изведе.

И видѣ Каломайнъ Мжжъ, — лицето му — като промѣнливъ блѣсъкъ на падаша звѣзда и гласъ му — като гласъ на много води. И държеше въ ржцѣтѣ си окови отъ желѣзо.

И взе я Властелинѣтъ на Прѣдѣла — и изведе я отъ това мѣсто.

И каза ѝ така:

„Азъ съмъ слуга на Вѣчния и менѣ е повѣренъ всемирниятъ редъ. Името ми е Очистителъ. И пратиха ме при тебе да взема дѣтето, а тебе да изведе на земята. Когато дойде краятъ на днитѣ, ще видишъ ти Башата на Глжбинитѣ въ славата му и гласа му ще чуешъ! Върви!“

.....

И намѣри се Каломайнъ на земята, далече отъ Едема, въ мѣсто пустинно — и тръгна да върви. И стигна до стълба, нареченъ Маранъ Ата — Господъ иде. И спа тамъ.

И видѣ огненъ сънъ. И ето, изъ пламъци и звѣзденъ огънь се раждаше Човѣкъ. И лицето му бѣше слънце, а краката му — червени пламъци. И бѣше много хубавъ на лице — и сладостно бѣше да го гледашъ.

И изпълни се душата на Каломайнъ съ радостъ голѣма — и свѣтло ѝ стана — и сърцето ѝ усѣти блаженство, като го гледаше.

И, когато се приближи, каза Човѣкътъ:
„Азъ съмъ синъ на Башата на Глжбинитѣ,
а името ми е Христосъ. Не може да се стигне
до Башата, освѣнъ чрѣзъ Сина“.

.....

И, кога се събуди Каломайнъ, нѣмаше никой
около нея. И скръбъ натисна душата ѝ, че Чо-
вѣкътъ се изгуби.

И напусто ходѣше изъ пустинята. Плачѣтъ
ѝ цѣпѣше студената нощъ и будѣше гласа на
чакалитѣ и лѣвоветѣ.

А Него го нѣмаше.

.....

И на другата нощъ пакъ заспа тамъ Кало-
майнъ, защото се надѣваше да види пакъ Христа.
Но не Го видѣ.

И смущение обгърна сърдцето ѝ, а душата
ѝ плачеше въ тъмнина.

.....

И, кога се събуди, замисли се за Христа и
въ ума си Го видѣ. И въ тоя образъ имаше жи-
вотъ — и навлизаше навжтрѣ Каломайнъ съ
този образъ въ душата си.

И страстно се стремѣше къмъ Него, а по
ланититѣ ѝ капѣха топли сълзи, едри като топазъ.

И издигна се духомъ Каломайнъ, а душата
ѝ се разтопи въ свещенъ екстазъ. И видѣ себе
си — капка въ морето на Божията Сжщина и
тази капка стана океанъ.

И видѣ Христа, пристѣпващъ по вълнитѣ,
че иде къмъ нея.

И приближи. И взе я на ржцѣ — и я отнесе.

.....

А по онова врѣме Властелинѣтъ на Прѣдѣла
занесе дѣтето Тимисагъ въ най-горнята бездна,
понеже не можеше да го издигне по-горѣ.

И живѣ тамъ Тимисагъ — и порастна и
стана жена. Но лошо бѣше мѣстото и страшно.

„Тимисагъ живѣше въ лишения и скръбъ. И ланитѣ ѝ станаха сухи, кожата — бѣла и очитѣ ѝ посърнаха.

Топѣше се въ пълень мракъ дъщерята на Каломайнъ и сърдцето ѝ бѣше жадно като напукана земя.

И съжали я Христосъ.

Кога минаваше прѣзъ безднитѣ, дойде при Тимисагъ, но не ѝ каза нищо, а само си отмина, за да се роди копнежъ въ душата ѝ, въ мжкитѣ да се изчисти, та да стане готова за съединение съ Него.

Но, щомъ Госъгледа — пълень съ свѣтлина — устреми се съ жаръ Тимисагъ подиръ Него и искаше да Го стигне. Развѣваше вѣтърътъ дрехитѣ ѝ, а коситѣ ѝ се разпилѣха по раменѣтѣ.

Но, кога стигна до Първото Небе, Христосъ се изгуби, а Тимисагъ видѣ стражъ съ мечъ на прага. И позна Властелина на Прѣдѣла.

.....

А кога я върнаха отново въ безднитѣ, томление притисна душата ѝ. И кжсаше жестока скръбъ сърдцето ѝ — и стѣпки отъ кръвъ личеха по слѣдитѣ ѝ върхъ пѣсъка.

И отчаяние грозно смазваше душата ѝ, остро смущение изсмукваше мисълта ѝ, а тя чупѣше ржцѣтѣ си отъ скръбъ. И викаше Христа.

А Него Го нѣмаше. И въ ношното мълчание на пустинята, като отровни черни цвѣтя, се прѣскаха стоноветѣ ѝ.

.....

„Лицето Ти е кринъ, израстналъ между лаври — и миризмата му е до томление сладка.

„Като топло слънце възсиява погледътъ на очитѣ Ти върху мене въ спомена за първия день.

„И диханието Ти е животворно, то пробужда сѣнкитѣ на синия полудень и животъ дава на моитѣ сѣнища.

„По канари и сипен разлѣхъ сълзитѣ си въ устрема си да Те диря — и по пѣсъка на пустинята оставихъ кръвта си.

„И всѣка нощъ душата ми Те дирѣше безплодно. Като киноръ звучеше отдалечъ пѣсенъта на душата Ти — и въ кржговрата на звѣздитѣ долавяхъ пѣсененъ екъ на Твоята душа.

„Ти, Възлюблени на Лозата!

„Душата ми се овива около Тебе въ страшни прѣстени — и трѣпна като змия, стегнала въ тѣсни брѣнки стѣбло на тамаринтъ.

„Ти, Възлюблени на Змията!

И плачеше Тимисагъ, а сълзитѣ ѣ ставаха солени рѣки и течеха изъ пустинята. Но водата бѣше горчива и раждаше скорпиони — и отчаянието на душата ѣ бѣше въ тия рѣки.

А скрѣбъта ѣ твърдѣше и се обръщаше на канара. Защото тжгата ѣ бѣше подобна на камѣкъ, разяжданъ отъ буенъ водопадъ.

И страхътъ ѣ бѣше голѣмъ, а смущението ѣ раждаше демони.

Но, кога отново споменътъ огрѣваше лицето ѣ, усмихваше се като въ сѣнь Тимисагъ — и седмоцвѣтна свѣтлина озаряваше канари и пустинни върхове.

„Сърдцето ти е бисерно-опаленъ адамантъ — но то е затворено за мене.

„Така антилопата се мжчи отъ жадъ — и трѣгва изъ сипеитѣ за вода, а прѣдъ самия изворъ умира.

„Ти, Възлюблени на антилопата!

„Кротостъта Ти е кротостъ на гължбъ — и Твоитѣ думи сж сияенъ миражъ.

„Но Ти не слизашъ при мене и празни сж моитѣ дирения. Ржцѣтѣ ми падатъ, разтворени като зрѣлъ наръ.

„И Тебе Те нѣма.

„Ти, Възлюблени на антилопата!“

и съжали се Христосъ и прати ѝ Утѣшителъ,
за да я издигне на горѣ. И дойде Утѣшителътъ
при Тимисагъ.

И обѣща ѝ въ клѣтва, че въ края на вѣко-
ветѣ ще отиде при Христа и ще стане съпруга
на Небесния Женихъ.

И възрадва се Тимисагъ — и радостна сълза
капна отъ окото ѝ на земята.

А мѣстото, дѣто капна сълзата, биде наре-
чено Голготà, — Лобно мѣсто.

ЖРЕЦЪТЪ НА ОЗИРИСА.

Да се молишъ съ нѣми устни; да
вѣрвашъ съ затворени уши;

Да заповѣдвашъ съ покорни очи;
да вземашъ съ неподвижни рѣцѣ:

Ето ухапването на Дракона.

Лао-Тзай: „Фанъ-Коа-Ту“ — III: 11—15.

оложи Богъ ржката си върху Египетъ и; при съединението въ знака Овенъ, роди се синъ на фараона. И нарекоха името му Мойсей.

И, кога възрастна въ сила и мъдростъ, дари го Богъ съ видѣние на пророкъ и жрецъ. И научи Мойсей словата на свещенитѣ йероглифи, позна мъдростъта на папирусовитѣ свитъци съ златни главизни, възприе великитѣ тайни на Изиди и мина прѣзъ седемьтѣ храма

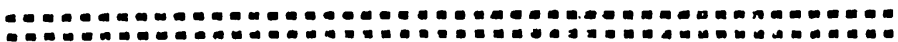
на Делтата. И, кога стана на тридесетъ години, той мина огнения сънь на Тритѣ Деня — и стоя, затворенъ въ саркофагъ, додѣто Нетхинимитѣ (Посветенитѣ) пѣха химна на Озириса.

И стана жрецъ и тайновѣдецъ.

И възсия духътъ му въ сила и познание, за да възприеме подкрѣпата на силитѣ и на Тѣзи, Които ги даватъ.

И бѣха му достъпни словата, писани върху страници отъ камъкъ и спазени въ кивота на светилището. И скрититѣ въ мрака на пирамидитѣ желѣзни думи проумѣ — за сфинкса, за свѣтлината на Озириса и за тайнитѣ на Изиди.

И укрѣпиха се очитѣ му като очи на орелъ — и мъдростъта му стана като на змия.

И възсия въ познание и дѣло Мойсей надъ цѣлъ Египеть.

И бѣше силенъ въ пророчество и видѣния. А ето — яви се Богъ на Мойсея въ слава и блѣсъкъ — и каза му да изведе Израиля изъ Египеть.

И поведе Моисей Израиля, минаха Червоното море и стигнаха въ пустинята.

И лутаха се дълго безъ пжть. Въ падания, борби и грѣхове изминаха пжтя. И извика Богъ Мойсея на планината — и въ грѣмъ и мълния го прие. И видѣ Мойсей чудесата и видѣнията на Творението и тайни нови позна. А видѣ и самия Богъ лице съ лице.

И даде му Богъ да изреже на камъкъ думи отъ изреченията, врѣзани върху златни таблици — и изрѣза Мойсей скрижали и слѣзе на третия день долу.

А Израиль бѣше забравилъ Мойсея и Бога, бѣше излѣлъ изваяния и служеше тѣмъ.

И гнѣвъ възпламени сърцето на Мойсея и удари гнѣвно скрижалитѣ о канарата и на парчета ги разби.

И не даде законъ на Израиля.

А болести нападнаха народа — и мрѣха трупъ до трупъ. Издигна тогава Мойсей змия отъ мѣдъ, прикована на триврѣхъ кръсть. И който погледнѣше змията, оздравяваше. Но слѣпота покри очитѣ на Израиля — и мракъ бѣ прѣдъ погледа имъ. И само седемъ души видѣха змията — и изцѣриха се. А другитѣ измрѣха — и събраха се чакалитѣ и хиенитѣ върху тѣлата имъ.

И отново поведе Мойсей останалитѣ седемъ души и трѣгнаха отново. И ето — пжть легна прѣдъ тѣхъ — пжть дълъгъ, непознатъ Мойсею.

И втори пжть извика Богъ Мойсея на Хоревъ — и възлѣзе Мойсей на планината, а седмината чакаха при подножието.

И стоя Мойсей шестъ деня на върха, а прѣзъ всичкитѣ дни планината се разтрѣсваше отъ основа; грѣмъ, мълния и пламъци изригваше — и страхъ пълнѣше пустинята наоколо, а хората при подножието чакаха съ трепетъ Божия жрецъ.

И, най-послѣ, на седмия день, слѣзе Мойсей отъ планината и бѣше пѣленъ съ сияние. Очитѣ му грѣха като океани отъ пламѣкъ, лицето му ослѣпяваше погледа, а коситѣ му бѣха огнени змии. И на челото му имаше знакове, писани съ кръвь — и не можеше никой отъ седемьтѣ събрани да ги разбере.

И донесе Мойсей нови скрижали — и всичкитѣ имѣ страни — изписани съ писмена. И даде ги на избранитѣ, за да разбератъ думитѣ на Божия законъ, да го скриватъ въ сърдцето си и да го живѣятъ.

И, кога дойде краятъ на врѣмето, въ видѣние блѣстяще изпъкна прѣдъ очитѣ на Мойсея Канаханъ, — земята, която бѣше обѣщана Израилю отъ Бога.

Но видѣ Мойсей, че коситѣ му сж бѣли, а вечеръта приближава. И — че не ще стѣпи въ Канаханъ.

И привика при себе си седмината и каза имъ: „Близо е нощъта, която носи здрачъ за очитѣ и миръ за сърдцето. Ще стихнатъ гласоветѣ и сѣнкитѣ ще станатъ дълги. А по небето ще разпилѣятъ кеврани звѣздитѣ — и моятъ день е близо.

„Цѣлъ животъ — въ себе си: това е много.

„И бихъ желалъ на врѣме да умра. Но какво ще правите вие, които още не можете стѣпи безъ мене? За васъ тѣгувамъ и днитѣ на вашия животъ чета. Не дни на мжже, а дни на младенци.

„Бждете силни, че силата е мостъ къмъ грядущето! Прѣзъ трупове ще минете. А слабиятъ прѣзъ трупа на своя баща не ще има сърдце да мине. За васъ нѣма бащи и майки, сестри и близки братя. Бждете сѣме на грядущето!

„Отъ буря се не плашете! Ни огненъ дѣждъ, ни буря отъ сълзи не могатъ измокри крилѣтѣ на албатроса.

„Жестоко да бжде сърдцето ви! Не знае да обича този, който не знае да мрази, — до любовъта се стига прѣзъ мечъ.

„Твърди бждете! Окови отъ желѣзо не могатъ свърза сърдцето на твърдия: смѣлостъта е по-твърда отъ металъ.

„И, ако оратъ ти откъсне наръ отъ твоята градина, прати лисица въ лозето му! Не може да бжде жрецъ този, който не е билъ пазачъ на Храма.

„— Милостъ къмъ слабия! — Това е мъдростъта на немилостивитѣ. Не бждете немилостиви!

„И слабия не вдигайте, ако го видите падналь, — не може да бжде вождъ на стадото овца, а трѣбва да бжде слонъ — отъ слона научете мъдростъ!

„Минете прѣзь труповетѣ на тѣзи, които се мислятъ живи: нѣма полза за мъртавитѣ отъ чествуване.

„Не падайте на колѣнѣ! Твърдѣ много богове — това е разпуснатостъ на сърдцето. Твърдѣ малко богове — това е тѣснота на сърдцето. Само единъ богъ — не го знаете, кой е.

„Не оставяйте писани слова! На злато пише слънцето, на камъкъ — пророкътъ, на желѣзо — законникътъ, на папирусъ — жрецътъ. А силниятъ пише на огнь.

„Не говорете ясно! Языкътъ ви да бжде притча, а словото ви — видѣние. Не вие сте учители на стадото — и търговци на ефтини скрижали.

„И, кога дойде при васъ мъжъ съ треперящи крака и ви помоли да му отворите шатъра си да спи, — ако сърдцето ви е пълно съ любовь къмъ него — затворете шатъра и го оставете на лъвоветѣ въ пустинята! А, ако сърдцето ви е студено, — пуснете го!

„Прѣзирайте онѣзи, които не могатъ да гледать, освѣнъ прѣзь мръжа! Свѣтътъ е хубавъ за тия, които нѣматъ свои очи.

„И ненавиждайте търговцитѣ на кумири!

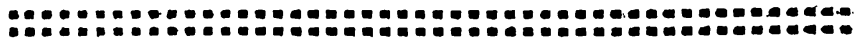
„Съжалявайте тѣзи, които цѣль день кадятъ благовония прѣдъ своето собствено изображение: тѣ сж дѣца, които ловятъ морето въ шѣпа.

„И, кога видите жена, която носи алабастрова ваза съ скжпо масло и съ многоцѣнни изображения върху вазата, и забѣлѣжите, че очитѣ ѝ блѣшатъ отъ възторгъ и тя трепери отъ страхъ да не изпусне вазата — ударете съ жезъла си вазата и я счупете на черепки!

„Бждете като слона! И отъ мравката вземете примѣръ, а отъ скакалицитѣ — поучение. Каква велика притча е цѣль свѣтъ!

„И тогава вие ще укрѣпнете — и въ душата ви ще се родятъ звѣзди.

„Защото на силния е земята!“

И, кога Мойсей свърши словото къмъ избранитѣ, показа имъ пѣтя къмъ Канаханъ, а самъ се върна на Планината.

И, щомъ възлѣзе на върха, възтржбиха ангели дохождането на жреца — и мълнии обсипаха пѣтя му.

И мина Мойсей по пѣть отъ пламъци.

И, застаналъ на върха, видѣ Мойсей Канаханъ и всичкото величие на Канаханъ. И съжали избранитѣ, които отиваха тамъ.

„Тежко имъ, ако се не върнатъ, прѣди да влѣзатъ!“

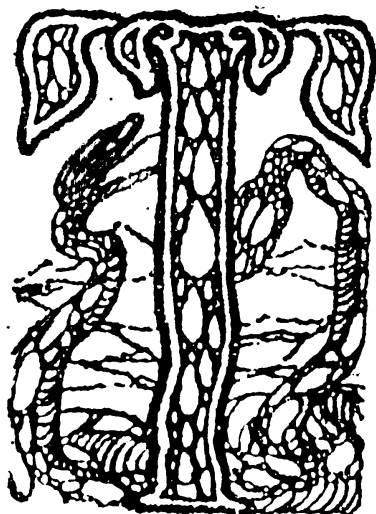
И, като каза това, обърна очитѣ си къмъ Слънцето, сърдцето му почна да студенѣе и той умрѣ.

ПЪТЪТЪ НА ЗВЪЗДИТЪ.

Философскиятъ Огънь е първата и най-голяма тайна. Той е троенъ: природенъ, свърхестественъ и елементаренъ.

Хермесъ: „Книга на Тота за звъздитъ“ — VII: 73.

амъ, дѣто слънцето изгрѣва, имаше по него врѣме голѣми звѣздогадателски храмове — и по цѣли нощи влѣхви стоеха и слѣдѣха пжтя на звѣздитѣ.

И ето, една нощъ, всички заблѣзаха на небето нова звѣзда, голѣма, ярка, изкряща — и блѣсъкътъ ѝ затъмняваше блѣсъка на всички останали. Тя бѣше червена като вино и ярка като слънце.

И замислиха се всички, какво означава тя. Разтвориха голѣми стари книги отъ пергаментъ съ тежка подвързия отъ ковано отколѣшно желѣзо и мѣдъ, разгърнаха страници отъ руни, изписани съ знаковетѣ на магитѣ — и се мжчеха да намѣрятъ името на родилия се подъ знака на тази звѣзда. Напразно. Звѣздата не бѣше виждана други пжтъ и мждростъта на магитѣ не я познаваше. А само единъ Балтазаръ разкри папирусна книжка, прѣнесена отъ земя, потънала сега подъ морето, изписана съ странни писмена, които се извиваха като съскащи змии. И разчете рунитѣ и разкри тайната Балтазаръ.

И събра магитѣ — и каза имъ:

„Слънцето ражда послѣдния си синъ — и името му е Милосърдие. Той ще бжде великъ вождъ. Да идемъ да му се поклонимъ!“

И станаха всички, готови за път. Тръгнаха Талекъ, Шоръ и Теомимъ, маги отъ Калдея — и взеха злато, ладанъ и смирна — да му поднесатъ, като на царь.

Дойдоха Сартанъ, Ариехъ, Бетулахъ — влѣхви отъ Египетъ — и носѣха дарове на първожрецъ: кризолитъ, касия и алое, защото вѣрваха, че новиятъ човѣкъ ще бжде най-великъ отъ жрецитѣ.

И подиръ тѣхъ тръгнаха Мознаимъ, Акрабъ, Кешеть — маги отъ Арабия — и донесоха сардониксъ, кориандъръ и цинамонъ, за да поднесатъ избранитѣ дарове на този, когото смѣтаха за най-високъ между пороцитѣ.

А отъ Индия дойдоха Геди, Делои и Дагимъ — брамини-влѣхви, които носѣха диамантъ, тигровъ жбъ и кржгла кость отъ кроталъ — дарове на всемошненъ вождъ и воинъ.

.....

А най-послѣ тръгна Балтазаръ, но даръ не можа да намѣри, защото не знаеше, какъвъ даръ би билъ угоденъ на този, чието име е Милосърдие. И тръгна да търси даръ за него.

Когато стигна въ града, дѣто продаваха скжпи бисери, видѣ единъ синъ, че бѣше застаналъ съ ножъ надъ майка си да я убива. Майката плачеше и го молѣше да не прави безумие. Но мжжътъ бѣше разсвирѣпѣлъ и магна съ ножа. Тъкмо тогава една змия се обви около крака му и се готвѣше да го удари съ главата си. И майката, прободена, се хвърли да разплете змията отъ краката на своя синъ. Но тѣлото ѝ изнемошѣ и тя едвамъ можа да улови главата на змията и да приеме отровата на жбитѣ ѝ. Отъ раната прокапаха три черни капки кръвь — и станаха на черно-теменужни аметисти. И взе ги Балтазаръ, защото тѣ бѣха скжпъ даръ за този, чието име е Милосърдие. И върна се по пътя къмъ Палестиня.

Но, когато минаваше прѣзъ пустинята на Мъртвото море, хванаха го разбойници, взеха скжпитѣ камъни и го вързаха като робъ.

.....

А по онова врѣме стигнаха магитѣ при Ирода и го питаха, дѣ е младиятъ царь. И страхъ голѣмъ притисна сърцето на Ирода, че другъ царь се е родилъ въ земята му. И каза имъ да разпитатъ първосвещеника и книжниците еврейски, та да научатъ, дѣ се е родилъ. И разтвориха книжниците съ страхъ книгитѣ пророчески и намѣриха, че въ Галилея трѣбва да се роди. И казаха на царя. И задължи Иродъ магитѣ отъ изтокъ да му пратятъ вѣсть, шомъ го намѣрятъ, че и нему прави честь да поднесе дарове на своя наслѣдникъ, ако е такава волята на боговетѣ. И трѣгнаха отново влѣхвитѣ къмъ Галилея. А звѣздата ги водѣше вече.

И стигнаха срѣдъ нощъ въ малка пещеря и видѣха дѣте, сияйно като слънце — и звѣзда огрѣваше лицето му. И паднаха прѣдъ него ничкомъ, поклониха се — и дарове принесоха.

И разкриха книгата на звѣзднитѣ пѣтиша и пророчества велики изрекоха за новия царь. И казаха:

„Страдание и кръвъ ще бжде неговиятъ животъ. Ще стигне рано единение съ най-високия отъ Духоветѣ. Но по-великъ отъ него не се е още раждалъ“.

И върнаха се къмъ земитѣ си по други пѣтъ, защото знаеха мисълта потайна на Ирода. Но ето, заградиха ги войници, пратени отъ царя, да ги върнатъ при него. И вързаха ги като роби и отново ги върнаха при Ирода. И каза имъ Иродъ гнѣвно:

„На своето обѣщание вие измѣнихте и думитѣ си не изпълнихте! Кажете, дѣ е младиятъ царь — и азъ ще ви отпусна съ миръ и скъпи дарове!“

А тѣ му казаха:

„Царю! Отъ сила ние, маги, се не плашимъ. Затворъ не ще отнеме свободата на духа. Кждѣ е младиятъ царь — това отъ насъ не ще узнаешъ ти: ни мжки, ни затворъ, ни изтезания съ огънь могатъ изтрѣгна отъ насъ това, което ние не искаме да кажемъ“.

И тогава царьтъ ги затвори и каза, на сутриньта да ги подложатъ на изтезания. Но, когато влѣзоха въ тъмницата, тя бѣше празна.

А Богъ, възрадванъ отъ твърдостъта на магитъ отъ изтокъ, прѣнесе ги върху небето. И всѣка вечерь свѣтятъ тѣ — всички съ свѣтлината на своитѣ дарове — върху дванадесетътъ знака на зодияка. И разкриватъ тайнитѣ на това, което има да стане.

.....

А, по онова врѣме, продадоха разбойницитѣ Балтазара и аметиститѣ на първосвещеника Ана. И, понеже годината бѣше юбилейна, въ края Ана отпусна роба. Но не искаше Балтазаръ да отиде при младия царь безъ дарове. И помоли се на първосвещеника да му даде аметиститѣ. А първосвещеникътъ му каза, че ще му ги даде, ако му служи още тридесетъ години — по десетъ години за камъкъ.

И стана робъ отново Балтазаръ. Годинитѣ минаваха тежко, но робътъ знаеше, за що служи — и знаеше, че тѣзи тридесетъ години сж цѣна на дароветѣ.

И, кога се навършиха тридесетътъ години, отпусна Ана Балтазара съ тритѣ камъка и съ една дреха отъ ленъ.

Когато Балтазаръ излѣзе въ двора на първосвещеника, тамъ имаше голѣмо сборище отъ хора. И тълпата излизаше, смѣеше се и очитѣ на събранитѣ блѣстѣха отъ радостъ. Запжтиха се къмъ Голготѣ.

И трѣгна Балтазаръ да види. На кръстопжтя съзрѣ, че тълпата хокаше и викаше: „Дигнете го! Бийте го! Ние искаме, самъ да носи кръста си!“

И видѣ Балтазаръ човѣкъ младъ, съ изпаднали отъ скръбъ и мжки ланити — и съ лице на богъ. Той бѣше падналъ и напусто се мъчеше да понесе отново своя тежъкъ кръстъ. Приближи Балтазаръ и вдигна кръста съ мишици на робъ. А тълпата го позна, че е робътъ на първосвещеника и го остави, защото бѣше силенъ и се боеха отъ него.

И, когато стигнаха на Голготѣ, забиха кръстове — и разпнаха тамъ Мжченика между двама разбойници.

.....

И, на шестия часъ, Страдалецътъ простена едвамъ чуто;

„Жаденъ съмъ! . . .“

И стана Балтазаръ — и донесе въ шъпа вода отъ извора на Батхалемъ и поднесе шъпа къмъ кръста. А въ шъпата имаше само три капки. И, кога Страдалецътъ съгледа Балтазара, обърна къмъ него мжченишки очи, пълни съ кротостъ и трогателна благодарностъ. И Балтазаръ тогава позна, че Този е Царътъ, за когото е носилъ тридесетъ и три години дароветъ. И падна прѣдъ Него ничкомъ — и помоли Му се като на богъ — и Му поднесе дароветъ. А Иисусъ го погледна тихо и кротко, но не можеше да вземе дароветъ, защото бѣше прикованъ.

И видѣ това народътъ и нахвърля се върху Балтазара съ викове:

„И този е отъ неговитѣ! Убийте го!“

И падна Балтазаръ подъ кръста, и три сълзи отъ очитѣ на Иисуса капнаха върху него.

А тамъ, дѣто паднаха сълзитѣ, избухна виолетовъ пламъкъ, подобенъ на огнено-жъртвено възпалване на аромати. И издигнаха се нагорѣ тритѣ пламъка — и стигнаха до небето.

И свѣти и до днесъ Балтазаръ върху небето съ своитѣ три рани и три аметиста — дарове на Милосърдието.

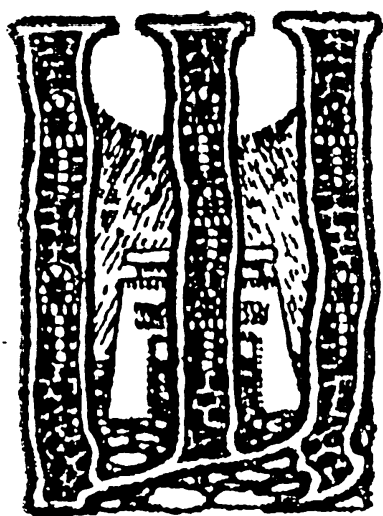
И свѣти и до днесъ въ звѣздитѣ на Южния Кръсть.

ПСАЛОМЪ НА СЛЪНЦЕТО.

Хвала на Ра, зората на Негебъ-
Кафъ, — който въ сърцето си донесе
блѣсъкъ! И върху челото си — клафтъ
на велика мъдростъ!

„Египетски химнъ на заходящото Слънце“ — II: 1.

о е по-велико отъ Слънцето? Отъ него е билъ извиканъ наврѣдъ животътъ и въ своята кръвь то държи всичко живо. И прѣди него нищо не е имало. Съ глава на царствена птица, съ зорки очи и смѣлъ погледъ — негови сж седемдесетъѣ и седемъ ключа на тайнитъ. Главата му е увѣнчана съ дискъ и кобра. Въ лѣвата му ржка има властенъ скиптьръ, а въ дѣсната — кръсть Тау

съ клупъ — защото неговъ е Животътъ съ своя вѣченъ кржговратъ отъ смъртъ и възраждане. И носи на челото си знака на седмия ключъ — символъ на разпъване зарадъ свѣта и великитъ тайни на живота.

Негови жреци сж отвѣкъ Посветенитъ. И злато-облечени Царе отъ Червената Земя му кадѣха райско зърно и пращаха въ сивия благовоненъ димъ моления. Жъртвуватъ му сома и оризъ Бѣлитъ Маги отъ Камаватъ и възпалватъ седмоцвѣтни свѣтилници въ негова честь. Възливаха му аромати жрецитъ — фараони на Египетъ, а ладанъ и царственъ нардъ му кадѣха Монаситъ на западъ. Защото отъ едно Слънце е билъ извиканъ наврѣдъ животътъ.

Силенъ, плъзгавъ като змия, неуловимъ като сѣнка, строенъ като кедъръ, вѣчно живъ, — Той е богъ на пергамента, папируса и стилона, Защото негово е свещеното писмо, създадено за писане на тайни.

Той е Агнето, заклано въ основата на мирозданието. Нему принадлежи тайната на разпятието и на възкръсението. Той — вѣченъ Пламъкъ, до който никой не ще стигне.

.....

Слава на Тебѣ, що ни показвашъ въ румени багрѣвини свѣтлината, слава на Тебѣ, богъ на висинитѣ, велико огнено Сърдце, пролѣло кръвь за насъ!

Халелуйя!

Хваления и благодарности, славословия и жертви — Тебѣ, Царю на най-високата слава, — Палма, отъ която ядемъ всички и не умираме, — Хлѣбъ небесенъ, който дава любовь и мъдростъ!

Халелуйя!

Владико, Царю на Тритѣ Небеса, Единородни Сине на кръвта — лжчъ, Агне, което взема кървавата участъ на великото страдание — хвала Тебѣ!

Халелуйя!

Защото Твое е Царството на Любовьта и Силата на Жертвата и Славата на Страданието!

Халелуйя!

.....

Царствено Дѣте, разрѣфало гърди, за да даде сърдцето си на свѣта — прѣзъ дванадесетъ жилища минава — и небесниятъ зодиякъ е означение на Пжтя. Прѣзъ пжтя на Слънцето мини, за да познаешъ Слънцето! Добий звѣздността на Огъня, който твори и върши Посвещение чрѣзъ познаване истината! Тогава ставашъ Овенъ и върху челото си вземашъ златни рога съ слънчевъ дискъ. Овладѣй това — вжтрѣ — и онова — вѣнъ! Достигналъ себевластие, ти ставашъ Бикъ съ покривало отъ крепъ на главата. Чистъ, устойчивъ, себевластитель, — ти ще приемешъ въ себе си единъ великъ Синъ на Слънцето — и въ хармония ще зазвучи гласътъ на силния, въ хармония съ лжчитѣ. Че въ непобѣдимото сливане на Човѣкъ и Духъ е тай-

ната на Третия Денъ. Това наричатъ Близнаци. Но пакъ се върни къмъ себе си и потъни въ глѣбинитѣ, — ще бждешъ Ракъ, увѣнчанъ съ палма. Добий сила, правота и разпознаване въ мрака — и ставашъ Лъвъ, съ царственъ погледъ и свитѣкъ на тайни въ устата. Иде побѣда — Дѣва. Трѣбва равновѣсие подиръ побѣдата — Кж пони. А време е да убиешъ себе си, за да заживѣешъ, — ставашъ Скорпионъ. И влизашъ въ стѣната, що пази свѣта, — Стрѣлецъ. Ставашъ Бѣлъ, за да убивашъ Чернитѣ, — Козирогъ. Тогава държишъ Двигателя, Великия Змѣй на Огнената Вода, — Водолѣй. Твои сж Черната и Бѣлата Риби и ти знаешъ да мълчишъ, — влизашъ въ Риби.

.....

Хвала на Слънцето! Отъ него възкипяватъ мировитѣ сили и въ него се възвръщатъ устремитѣ на вселенната.

Ние всички ще измремъ, но Слънцето ще остане.

Да бждемъ като него!

Да прѣснемъ изъ небето алени гроздове огънь!

И да възкрѣсне изново великиятъ култъ на мировото Свѣтило — и по цѣлъ свѣтъ изново да се чуватъ кървави химни при изгрѣвъ! А на заходъ да раздиратъ здрача модри пламъци отъ възпалени аромати — сърдцата отново да се разпалятъ отъ великата Любовь и великото Страдание, които сж родили свѣта!

И смъртъ нѣма да има.

.....

Хвала на Тебѣ, що ни показвашъ въ пурпурни руменини свѣтлината, слава на Тебѣ, богъ на висинитѣ, велико огнено Сърдце, пролѣло кръвъ за насъ!

Халелуйя!

ПЪСЕНЬ НА ДЪВАТА.

И Венера е цѣла гола, защото хармонията ражда хубостъта, а хубостъта не е скрита отъ външнитѣ прѣдмети.

Салустий: „Трактатъ за боговетѣ и свѣта“ — IV: 7.

умена зорница на деня, — благословение на Дѣвата, която се ражда отъ вълнитѣ и пилѣе коси изъ морето! Неуловима е красотата ѝ — а тази красота пробужда като двуостър мечъ.

Свѣтлина я обвива. И мжжетѣ, които съзерцаватъ блѣсъка ѝ, оставатъ съ смутени сърдца и въдушата имъ се ражда любовъ.

Тя е носила Вѣчния въ своята вжтрѣшность — и отъ сърдцето ѝ избликва любовъ къмъ вселенната.

Чисто е лицето ѝ отъ пятно — и като дѣвсвенъ снѣгъ е бѣла душата на небесната Мома.

Отъ вѣки е богиня на словото, — че тя го е родила. Вѣчна сила на създаването — чрѣзъ нея е дошло познанието — и нейни сж великитѣ йероглифи на небето.

Велика сжщина на създаденитѣ нѣща, зэфирътъ разнася шѣпота ѝ, а мълнията отразява несравнимия блѣсъкъ на златнитѣ ѝ коси.

Тя — богинята на вѣчното материнство.

Едно съ създаденитѣ нѣща — тя носи мировия шѣпотъ и въ трепета на всѣки лавровъ листъ се дочува отражение отъ нейната пѣсенъ.

Тя — Властелинка на вѣчното Освещение, отдѣто се ражда това, шо ражда свѣта.

Тя — лаврътъ, който ражда пламъкъ и цѣвти въ огнени цѣтове. Свѣтлина прѣди създаване на свѣта — тя ражда деня. И нейнъ е Първиятъ Денъ. Покорна на думитѣ на Башата — тя ражда истинската мждрость и дава на свѣта палма,

фига и маслина. Пжть на творческата Мисъл, на управляващата Воля — тя ражда мировия редъ и създава седемтъ музи. Божествено желание — тя ражда любовта и дава на свѣта рози и пжтища отъ кръвъ. Отъ вѣки мировъ Умъ — тя ражда познаването и дава на хората папируса, йероглифитѣ и стоманения рѣзецъ. Храмъ на майчинското търпѣние — тя ражда куража и енергията на дѣлото и дава на свѣта чукъ, стилетъ и броня.

Тя е мировата Евритмия, за която жадуватъ художниците — и хармонията, която дирятъ свирачите на псантеръ и киноръ.

Тя е Любовь, Желание и Мждрость.

И всичко живо я обожава — и всичко ней служи. Тя минава цѣлата древностъ на вѣковетѣ и стига прѣзь мрака на врѣмето до насъ.

Всеmjдра, мощна, пълна съ любовь, тя е майка на самата любовь.

Менй, Астаротъ, Маиса, Изисъ, Афродита, Венера — нея наврѣдъ обожаватъ онѣзи, които обичатъ дълбоко и дирятъ обезсмъртяване на себе си въ любовьта.

Пазителка на дѣвственостъта, тя има храмъ, дѣто вѣчно гори неугасимиятъ пламъкъ на любовьта.

На нея служеше Тайя, която възпламени сърцата на цѣлъ Египетъ и на владѣтелитѣ отъ Арабия и Индия. Ней принасяше жъртви Семирамисъ, която заплиташе и разплиташе въ звѣздна мрѣжа сждбата на калдейскитѣ и асирийски вождове и при която падаха на колѣнитѣ юношитѣ отъ Иераполисъ.

Понѣкога тя е обнажена и всички слѣпѣятъ отъ млѣчния блѣсъкъ на тѣлото й.

А понѣкога е покрита съ покривало отъ звѣздна тъканъ и напусто се мжчатъ магитѣ да повдигнатъ крайчеца на вуала й.

Тя е Изисъ, Семирамисъ, Астаротъ.

Тя е жената. Жената, която блазни; жената, която увлича.

И сега даже — тя пори около насъ вълнитѣ и върху гребена на смарагденитѣ води можете да съгледате голото тѣло на Хубавицата, която се ражда отъ дѣвствената пѣна. . .

СЛОВАТА НА БЛАЖЕНИЯ.

Който познава — не говори. Който говори — не познава.

Той си затваря устата; той си приклопва вратата (на очитъ).

Заспалъ, той мисли активно; той отваря сърдцето си.

Лао-Тзай: „Тао-Те-Кингъ“ — XIX: 1—3.

ловата на Соломона, синъ Давидовъ, царь на Иерусалемъ.

Елате при мене, синове на земята, чуйте думитъ на този, когото свѣтътъ нарече блаженъ!

Блаженство нѣма — и нѣма утѣха въ живота на тия, които за утѣха живѣятъ. Има още хора, които гледатъ живота прѣзъ свилень кидаръ. Жалко за кидара!

Сладостъта на живота е въ разкъсване на кидаритъ и мрѣжитъ. И блаженство ще познае този, който е стѣпкалъ всички блаженства.

Горко на този, който отиде тамъ, дѣто сж двама! Третиятъ е винаги тринадесети на пира.

Словата на Еклесиаста, синъ Давидовъ, царь на Иерусалемъ.

Словата на блажения.

Осемъ блаженства: утѣхитъ на земята, хубостъта на познаването, щастието на любовъта, красотата на опиването, разтуката на твореца, силата на движушия, сладостъта на спомена, упоението отъ живота.

Деветото блаженство — за него заслужава да се живѣе. Блаженство, не изрѣзано още върху скрижала на блаженствата. Блаженството на мжката.

Елате, синове на земята, отъ Кархиданъ до Хелбонъ, отъ Кидаръ до Иераполисъ! Чуйте словата на блажения!

Блаженството на земята: блаженство на тия, които жадуватъ за евтина утѣха. Утѣхата на виното отъ Хелбонъ и на кипящата медовина отъ Мелитъ. Утѣхата на слабитѣ.

Не се залъгва съ вино творящиятъ, нито съ сласть — зидарьтъ на живота.

Азъ, Соломонъ, си сградихъ дворець отъ мрамори многоцвѣтни, споени съ сребро. И поставихъ широки извитъци отъ кедъръ, донесенъ отъ Саниръ, а по извитъцитѣ — всички животни на земята, издълбани отъ изкусна ржка на рѣзбарь. И подоветѣ настлахъ съ кипарисни дъсчици отъ Ливанъ — и вдълбаха майстори отъ Сидонъ и Тиръ въ дървото кость, мраморъ и метали — и напъстриха въ стройни редове растенията на Индия и Палестиня.

И донесоха ми слонова кость търговцитѣ отъ Кетихемъ — и издълбахъ чаши за вино и рогове за медовина. А отъ Кипъръ — мѣдни сждове съ изкусни изваяния отъ бронзь и сребро. И въ строенъ танць се въртѣха, въ свѣтли изваяния, женитѣ отъ Елада и островитѣ.

И отъ Хелбонъ ми донесоха вино, жълто като шафранъ, съ миризма на ладанъ и алое. А отъ Деданъ, Конанъ и Меозель — вино, гжсто като смола и зелено като кризопрасъ, съ вкусъ на мандрагори. А отъ Мелита — кипящо вино, което стиска гърлото отъ горещина и дава дъхъ на циприди.

И купихъ отъ Торгамски търговци жребци за ловъ, отъ Кидаръ — камили и овци съ коприненъ косъмъ.

И облѣкохъ висонъ съ изпъстрѣния отъ Египетъ и багрѣница, обшита съ камъни и везана съ злато — отъ Келисѣ.

И шлемове, оржжия и ножове отъ Асииль ми дадоха даръ царетѣ на изтокъ — оржжия отъ стомана, украсени съ камъни и металъ, изпъстрени съ изваяния отъ изкусна ржка на майсторъ.

И сложихъ трапези — и възкадихъ миризми отъ Сабъ и сложихъ вина и сладки отвари отъ Рамахъ.

И видѣхъ, че е суета.

Словата на Еклесиаста, синъ Давидовъ, царь на Иерусалемъ.

Словата на блажения.

.....
Утѣхата на познаването — о, горчива утѣха на слѣпия, който върви пипнешкомъ!

Азъ, Еклесиастъ, възсияхъ въ мъдростъ надъ всички царе отъ изтокъ. И магитѣ сплетоха притча за пжтекиѣ на моя умъ. И казаха, че мъдростъта ми е остра като стомана.

О, горчива утѣха на слѣпеца, който върви пипнешкомъ!

И разчетеохъ всички йероглифи, познахъ всички руни на златнитѣ таблици, разумѣхъ тайнитѣ на Агнето, Овена, Лъва, Лотуса и Пчелата. И всичкитѣ ключове на Египетъ, врѣзани върху двадесетъ и двѣ таблици отъ желѣзо, разбрахъ.

И придобихъ тънкость, за да разбере загадкитѣ на магическитѣ книги отъ Червената Земя, писани съ кръвь върху черна кожа на бехамотъ.

И не остана нищо скрито — ни върху небето, ни върху земята.

И видѣхъ, че е суета.

Защото въ нови руни се заплете моята мъдростъ — и въ нови загадки — моятъ умъ: рунитѣ на силния, който търси свой пжтъ.

Словата на Соломона, синъ Давидовъ, жрецъ на Иерусалемъ.

Славата на блажения.

.....
Щастието на любовъта: мрѣжа отъ звѣзди и верига отъ злато, — о, горчивъ миражъ на бедуина, който открива нови брѣгове!

Азъ, Соломонъ, възжелахъ утѣхитѣ на любовъта.

И събрахъ живи цвѣтя на красотата женска: дѣвици отъ Елада — съ строга хубость на мраморно изваяние; моми отъ Сирия и Етиопия — съ лице, черно като абаносъ и съ бѣли, като

бисеръ, жби, които се смѣятъ и скърцатъ при цѣлуване; момичета отъ изтокъ — съ голѣми очи, прѣмрѣжени подъ дълги, черни рѣсници — и съ лице отъ слонова костъ. И жени отъ Египетъ, гѣвкави като змии, горѣщи като пѣсъкъ и мълчаливи като пустиня.

И гледахъ ги — и виждахъ красотата на свѣта.

И познахъ, че е суета.

Скорпионъ е жената, душата ѝ е хубава като луспитъ на кроталъ, очитѣ ѝ отразяватъ мжката и радостта на цѣль свѣтъ, ржцѣтъ ѝ притискатъ и даватъ отровенъ сънь, а думитѣ ѝ сж измамливи като миражъ.

И видѣхъ, че е суета.

Словата на Еклесиаста, синъ Давидовъ, царь на Иерусалемъ.

Словата на блажения.

.....

И рекохъ въ сърдцето си: „Нека се опия отъ красотата на свѣта, отъ горчивата мжка на твореца и нека бѣсната страсть на движуция опожари душата ми!“

И въ буйно опияняване прѣминахъ дни и нощи. И възкрѣснаха прѣдъ мене пжтищата на живота и човѣкътъ заста на съ своята скждна утѣха и мжка безъ дъно. И изпѣхъ сърдцето си въ пѣсни — и въ хитро замислени притчи излѣхъ мждростта на живота.

И разбрахъ, че е суета.

Словата на Соломона, синъ Давидовъ, царь на Иерусалемъ.

Словата на блажения.

.....

И остана само едно блаженство неразбито: сладостта на спомена за това, що е било.

И погледнахъ го — и казахъ въ сърдцето си: „О, жалка утѣха на слабитѣ! Сладостъ на миналото — за тия, които нѣматъ настояще! Топла дрѣмка за слабитѣ, които не смѣятъ да бодър-

стиватъ, че ги плаши грядущето. О, жалка раз-
туха за мухитъ, че сж спали върху гърба на слонъ!“

И отминахъ.

А задъ мене гърмѣше Иерусалемъ съ викове
на тълпа, която жадува за блаженства — и която
ублажава нещастнитъ.

Словата на Екклесиаста, синъ Давидовъ, царь
на Иерусалемъ.

Словата на блажения.

Елате, избраници на земята, чуйте думитъ на
този, когото свѣтътъ нарече блаженъ!

Нѣма блаженства и нѣма утѣхи, освѣнъ бла-
женството на мжката и утѣхата на самотния —
че въ мжка се ражда богътъ и на челото му
засиява звѣзда.

Словата на Соломона, синъ Давидовъ, царь
на Иерусалемъ.

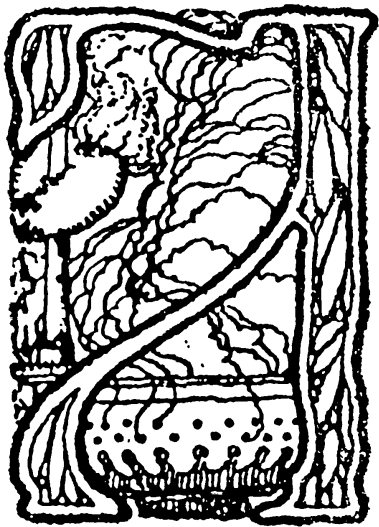
Словата на блажения.

ДАНИЕЛЪ.

Зова вѣчно течащия Океанъ, родно
огнище и за безсмъртни и за хора; —
неосквернимо-царственъ Владика, чи-
ито води притискатъ кржга на земята!

Орфей: „Химнъ на Океана“ — I: 1.

егенда за този, който побъди лъвовете, даде на избранитѣ отъ Вавилонъ потайнитѣ слова на Мойсея и разгада видѣнията на царя.

Имаше въ Калдея човѣкъ младъ, хубавъ като слънце — и мждростъта му раждаше приказки и ковѣше тайни. Името му — Даниель. Бѣше угоденъ Даниель Богу и Богъ му разкриваше въ видѣния и притчи тайнитѣ на това,

шо има да стане.

И научи се царьтъ за славата на Даниеля и повика го при себе си. И дойде Даниель.

А царьтъ го попита:

„Какъ можа ти, най-младъ отъ магитѣ, да стигнешъ върха на мждростъта и дъното на тайнитѣ да изчерпишъ? Кой отъ боговетѣ ти дари познанието на опасната магия и разплитането на сждбата по мрѣжата на звѣздитѣ? И въ кои книги научи ти тайнитѣ на сънищата и симбòликата на това, което има да стане? Не може ли да стигне всѣки до мждростъта на магъ и звѣздогата — и да надмине твоята мждростъ, а твоята мощъ — да побъди?“

И каза Даниель:

„Гѣвкава е змията и лѣскави сж луспитѣ ѝ. Не може всѣки да я хване. И, ако я хване, тя

може да го ухапе и смърть да му донесе. Не всѣкиму, царю на Вавилонъ, е сждено да бжде магъ, цѣрителъ и звѣздогadatелъ. Дървета хубави има, — голѣми, здрави и красиви, — но само отъ алмугъ се прави жезълътъ съ змиитѣ, що извиква духоветѣ на умрѣли, на богове и дава мощь на мага. Не всѣки умъ е сгоденъ за познаване на висшата магия.

„Магъ и властелинъ на сждбата става този, който е станалъ едно съ Слънцето. Звѣздитѣ на небето трѣбва да пробудятъ къмъ животъ звѣздитѣ на душата: само тѣй ще опознаешъ пжтя на звѣздитѣ. Човѣкътъ трѣбва да стане лъвъ, но да спечели чистия, мекъ блѣсъкъ на гължба при силата на лъва. И само той би устоялъ на смъртята, когато бжде хвърленъ въ Пещерата на Лъвоветѣ. Великъ даръ е мждростята. Но мждрецътъ не е магъ. Даръ, по-великъ отъ мждростята, дарява Богъ: Единението. Защото е казано: Ще дамъ лжчи на онзи, който стане едно съ Слънцето.

„Лесно сж достижими тайнитѣ, а мжно се живѣе животътъ на тайнитѣ. Всѣки прави добрини. Защото по-лесно е да правишъ добрини, отколкото да бждешъ добъръ. Моята мждростъ може да надмине всѣки — и азъ не съмъ стражъ на човѣшкото познание. Повече мждреци — помалко маги: ето пжтеката на човѣшката мощь. Но азъ не ще пролѣя сълзи, кога всички стигнатъ до мене. Царю, азъ казахъ“.

И прие царьтъ при себе си Даниеля и му даде дарове. Но дароветѣ не взе Даниель. Защото дарове отъ царь не взема магътъ на Вишня.

И разплиташе сънищата му, а въ притчи казваше това, което има да стане.

И съгледа една сутринъ царицата Даниеля и жаръ възбуди той въ сърдцето ѝ. Защото бѣше младъ и хубавъ като слънцето. И закопнѣ по него.

И една вечеръ се накичи царицата за Даниеля. И тури си на главата прочелници отъ злато и тънка мѣдь, обсипани съ ясписи и рубини.

И пропъстри накититѣ си съ сребърни трепки, укичени съ сардониксъ и смарагди. Огърлици отъ бисеръ и матови топази обви на бѣла шия, а върху своята грждь, неразбулвана за никого още, сложи студени сапфири, споени съ злато и жълта мѣдъ. Върху буйна коса провѣси тънко изрѣзани косичници отъ сребро, съ звѣзди отъ аметистъ и сардий. И тънки плетеници съ пѣстрота на змия обви около кръста си — и провѣси надолу отъ златни тепелъци висулки отъ кризопразъ, мѣдни муски и бисеръ. А върху меки ржцѣ, палящи отъ страсть и жадни за пригрждки на змия, сложи гривни отъ златенъ сплавъ, съ широки матови кризолити, носящи мистични емблеми, врѣзани съ рѣзецъ на майсторъ. И на ушитѣ си — сърповидни обѣци, а върху прѣститѣ си — прѣстени съ египетски камъни.

И разпали смола отъ камаватски боръ, смѣсена съ цвѣтове отъ диланка, индийски кринъ и загърличе, — че тази миризма опоява и дава любовь.

И легна върху ложе отъ пурпурно кадифе, съ балдахинъ отъ тънка финикийска свила, изпѣстрена съ персийски тънки шевици. И прати да извикатъ Даниеля.

А кога дойде младиятъ магъ и видѣ царцата, богато накичена, обнажена, въ сияйно-измамлива голота, отвърна лице и разплете пригрждкитѣ ѝ. Защото сърдцето му познаваше любовьта и лъжата на милувкитѣ ѝ.

А царцата, разпалена отъ бѣсна страсть, горяща за милувкитѣ на тайновѣдецъ, се обви като змия около него и се прилѣпи съ топло тѣло, като издаваше треперящи гърди нагорѣ, а главата ѝ — отхвърлена назадъ, чакаше дива цѣлувка.

Но Даниель разплете втори пѣтъ пригрждки, като рече:

„Не магъ жена пригржща. За чаръ на змия не живѣе този, за когото нѣма очарование — и затова е нещастенъ. По диви върхове и канари разхарчихъ мощъ и младини. За нови пѣтища и за скрижали нови — млъкнаха струнитѣ на

сърдечния псантеръ. Студена е душата ми, царице, любовъ не ще обвърже моя пжть“.

И стана, та излѣзе.

А гнѣвна мѣсть замъгли ума на царицата — и каза на царя, че Даниель я е похитилъ ношемъ и на сила.

И заповѣда царьтъ да хвърлятъ мага въ тъмница и да го биятъ съ бичове отъ тель.

.....

А на деветия день прати царицата на Даниеля свитькъ отъ папирусъ — и пишеше му, че ще го освободи, ако ѝ каже тайната на вѣчната хубость и младина — и, ако я обикне Даниель. Но скжса магътъ свитька и не отговори.

И прати втори пжть царицата на Даниеля хлѣбъ отъ египетска пшеница съ зърна отъ цинамонъ и змийска кръвь — хлѣбъ на магия, дано я обикне. И пакъ го питаше за тайната на хубость и младина.

Но Даниель повърна хлѣба и свитька неразтворенъ. Защото не можеше да я обикне.

.....

И на втората луна знамение изпрати Богъ на царя. И ето, кога пируваха въ двореца, задъ бѣли мраморни колони, върху трапези отъ абаносъ, изпѣстрени съ кость и злато — и, додѣ златната чаша съ чудно изваяни животни обикаляше пира при звуци на пѣсенъ и киноръ — яви се ржка и върху златоцвѣтната мозаика на стѣната изписа странни думи, носящи дѣхъ на мрътвецъ:

Менѣ, Текѣль, Фаресъ.

И леденъ трепетъ прѣмина прѣзь пируващитѣ — и смутиха се. А ржката се изгуби.

И царьтъ се изсмѣ и запѣ, но не бѣше за пѣсни никому — и пѣсенъта на царя се видѣ прѣсторена и не отъ сърдце.

И повика царьтъ маги и заповѣда имъ да разгадаятъ думитѣ на знамението. Но никой не можа. И студено мълчание смути духоветѣ.

Извикаха тогава Даниеля — и дойде, окованъ съ вериги, въ позорна дреха, съ кървава звѣзда на гърди — дреха на съблазнителъ.

И показаха му думитѣ върху стѣната.

И каза Даниель:

„Отъ гнѣва на неправда царска страдамъ — и за това не се боя отъ гнѣвъ. Опасни сж думитѣ върху стѣната и царьтъ ше се разгнѣви. А ето имъ смисълътъ: Менé — това сж Вѣзнитѣ на Гнѣва. Прѣтеглено е всичко на земята и на небето. Текѣлъ е Орелътъ отъ Западъ, който чете слова, неразчетени отъ васъ. Прѣброено е всичко на земята и небето. Фàресъ е Лъвътъ, който има кръсть върху челото си. Ше бжде раздѣлено всичко на земята и небето. А смисълътъ на тритѣ тия думи е гибеленъ за царя. Тази нощъ още нови хора ше му взематъ земя и тронъ. И тази чаша ше бжде изпълнена съ кръвта на самия царь. Азъ казахъ!“

И облегна се Даниель до една колона — и развързаха го по знакъ на царя. А царьтъ обори глава и всички бѣха умислени. И тежка мъгла отъ мжка висѣ надъ двореца до трета стража.

А призори нападнаха двореца хора съ къси тунки, облечени въ желѣзо и мѣдь. И убиха царя.

А царицата се уплаши много, скри се въ покоитѣ си — и, щомъ приближиха враговетѣ, избѣга по таенъ пжтъ. И не знаеше, кждѣ да отиде.

И прати да извикатъ Даниеля. Когато Даниель дойде, облеченъ въ висонъ, съ мечъ на бедрото, тя падна на колѣнѣ и го замоли да я прости за злинитѣ на клеветата — и да я спаси отъ враговетѣ.

И изведе я Даниель отъ двореца, възкачи я на камила и минаха прѣзъ пустинята на западъ. И съжали я Даниель, като я гледаше страхлива, слаба и безпомощна. И обърна се сърдцето му къмъ нея.

и, кога завилнѣ ураганъ прѣзь нощъта и планини отъ пѣсъкъ се понесоха въ пустинята, засипа ги, пригърнати прѣдъ гроба. И викътъ на урагана разнесе изъ пустинята легенда.

Легенда за този, който побѣди лъвоветѣ, даде на избранитѣ отъ Вавилонъ потайнитѣ слова на Мойсея, разгада видѣннията на царя и обикна жената — тъкмо прѣди нейната смъртъ.

КНИГА НА ЗАГАДКИТЪ.

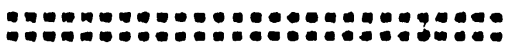
Ти отваряшъ Божественитъ Врата
на Мждростъта и ти укроти расата на
Гигантитъ, Синове на Земята, въоръ-
жени срѣщу боговетъ ..

Прокълъ: „Химнъ на Тримждрата Атене“ — 1: 1—3

лъсъкъ на мълния, блъсъкъ на мечъ и блъсъкъ на женски очи: три измами, — че мълнията е високо, мечътъ може да се спре и жената не иска да убива. А всъки се бои. И третото е най-страшно.

Блъсъкъ на мълния, блъсъкъ на мечъ и блъсъкъ на женски очи — три пътя на смъртта. И третиятъ е най-тихъ.

Кой ще изчерпи съ шъпа морето — и земята съ педя кой ще измъри?

Имаше три мждреца.

Първиятъ бѣше позналъ книгитѣ — и видѣ, че мждростъта е дълбока. И остави.

Вториятъ бѣше изучилъ природата — и разбра, че слънцето е далече. И ослѣпѣ.

Третиятъ започна да търси себе си — и позна, че многосложни сж пжтекигѣ на страстьта, мисълъта и творчеството. И полудѣ.

А и тримата сж една стжпка по-близо. И върху главата на всѣкиго има кидаръ отъ звѣзди.

Сгради си Мждростъта домъ и нареди трапези — и повика хората на пиръ. Дойдоха хората, но си отидоха гладни. И не повториха.

Сгради си Грѣхътъ домъ и прострѣ скжпийтъкани върху трапезитѣ си — и прикани хората на пиръ.

Дойдоха малцина, защото знаеха хората, че на пиръ се гладува. Но дошлият се наситиха и си отидоха доволни. И скриха от другитъ.

Сгради си Животътъ домъ и съ листа отъ бръшлянъ и акантъ окичи своитъ трапези. И прострѣ шатри отъ зеленина, а отгорѣ — небе съ многозвѣздна плащаница. И протрѣби по цѣль свѣтъ, че дава пиръ — и привика Мждростъта, Грѣха и хората.

И дойдоха поканенитъ на пиръ.

И ядоха, пиха. И пѣха пѣсни.

И останаха доволни отъ пира на Живота — че всички бѣха гладували у Мждростъта, а у Грѣха пируването бѣше тайна.

И на пира Грѣхътъ и Мждростъта се опознаха и казватъ, че се оженили.

Но то е било отдавна.

А може и съвсѣмъ да не е било.

.....

Три нѣща знае мждриятъ — създадени за добро, а правятъ зло: языкъ, ножъ и жена.

Не си играйте съ тѣхъ!

.....

Прострѣ се нощъ надъ земята, дълга като змия и пѣстра като опашка на паунъ. Нѣмаше жива душа по цѣлата земя — отъ Океана до Стълбоветъ на Слънцето.

И въ първото страшно мълчание се свиваше отъ мжка Земята, като посипана съ пламтящи вѣглища.

И дойдоха Седемъ Вожда да дѣлятъ плячката на свѣта. И сѣнкитъ имъ — грамадни, мѡрави — се прострѣха върху небето и пристиснаха звѣздитъ въ нечовѣшка пригрѣдка.

Кога удари първиятъ звѣнъ, излѣзе отъ мрвтвото слънце Мжжъ — и лицето му блѣщукаше като пурпурна угасваща звѣзда. На главата му имаше кидаръ отъ златна тъканъ съ шити лотуси и пламтящи язици. И стрѣли отровни, напоени съ кръвъ на тигъръ и аспидъ, смѣсена

съ жлъчка и медъ, висѣха въ колчанъ отъ скъпа
кость. А ржката му бѣше подобна на лжкъ отъ
мѣдъ и кракътъ му — на мраморна колона. И за-
стана Мжжътъ — и разви свитѣкъ, изписанъ цѣлъ.

Кога удари вториятъ звѣнъ, донесоха се
вопли отнѣкждѣ — и викове, подобни на пи-
съкъ на елень.

Кога удари третиятъ звѣнъ

И само едно хълмче, обрасло съ трѣва, да-
ваше ца се види, че нѣкога е живѣлъ Човѣкъ...

.....

Не хващай лъвъ за опашката, нито кроко-
дилъ — за зжбитѣ! Никой не знае, дѣ ще му
бжде гробътъ, но горко на този, който умре
отъ лъвъ, крокодилъ или жена!

Жената е първото алефъ на творението и
мждриятъ знае, че безъ нея свѣтътъ не може.
Но душата ѝ е гѣвкава като бамбукъ и игрива
като фламинго. И думитѣ на нейното сърдце
сж миражъ.

Никой не знае, дѣ ще му бжде гробътъ, но
горко на този, който умре отъ лъвъ, крокодилъ
или жена!

.....

Много съблазнители ни показваха книгитѣ
на изтокъ. Много повече — страницитѣ на живота.

И единъ властелинъ има; който е силенъ
надъ всички съблазнители: сърдцето.

Но има съблазнитель, прѣдъ когото даже
и сърдцето е безсилно: сърдцето.

Пази се, сърдце, отъ тоя съблазнитель!

.....

Погледътъ гасне, когато увѣхнатъ листата.
И за младостъ не пита никой.

Азъ познавахъ старецъ. Той бѣше силенъ
въ живота и знаеше хората. Бѣха минали мълнии
надъ главата му и задъ гърба му се бѣха чу-
пили клони.

И умрѣ старецътъ. А не остави книга, ни каза нѣкому думитѣ на своя опитъ. Той умрѣ мждъръ, но свѣтътъ не омждрѣ подиръ него. А животътъ на стареца стана притча — и върху гроба му въздигнаха камъкъ съ думи нѣкакви.

Животътъ задъ гроба бѣше станалъ другъ, но думитѣ на камъка стоеха. И не смѣше никой да ги промѣни.

Зашото умрѣлиятъ бѣше мждъръ.

И спомнихъ си думитѣ на онзи поетъ отъ изтокъ: Погледътъ гасне, кога увѣхнатъ листата.

А притчата за умрѣлия растѣше, както расте животътъ. И тя се носѣше наврѣдъ.

Не сте ли я чували?

Имаше на изтокъ жена — името ѝ: Семирамисъ. Бѣше царица. И сгради седемъ храма на Астаротъ и Менй. Днитѣ ѝ бѣха пѣсень, а ношитѣ — любовь.

И издигна висящи градини, за да пирува съ мжже. И слънцето възвѣствяваше позора ѝ, а звѣздитѣ — безумието ѝ.

Грозенъ бѣше животътъ ѝ. Кадѣше прѣдъ своитѣ поклонници мускусъ — че мускусътъ дава любовно безумие — и на мжетѣ поднасяше сива амбра, защото буди страсть. И ги поееше съ вино отъ мандрагори, смѣсени съ ховения, за да ги зашемади. И падаха прѣдъ нея, безсилни — и гърчеха се въ страшни спазми — и ровѣха съ прѣсти пѣсъка.

А прѣзъ нощъта изсмукваше дошлитѣ прѣзъ деня съ нечовѣшка страсть. И призори хвърляха труповѣтъ въ Ефратъ.

А похотѣта ѝ бѣше океанъ — и никой не можеше да я задоволи.

Познавахъ младежъ отъ Дамаскъ. И той бѣше майсторъ на бронзъ. Знаеше той изманиитѣ чарове на Семирамисъ и бѣше се разгорѣло сърдцето му отъ язвата на погледа ѝ. Но въ примкитѣ ѝ не влѣзе — че познаваше женитѣ и знайни му бѣха пжтекиитѣ на пожеланието.

Години минаха — и видѣхъ го въ Дамаскъ старецъ. Изливаше отъ бронзъ образъ на царицата, — седнала, обнажена, съ кадило отъ чампакъ въ ржка.

И попитахъ го:

„Обичашъ ли я още?“

А той каза:

„Не обичамъ царицата. И раната на сърдцето ми е зарастнала отдавна. Но — знаешъ ли? Веднажъ, въ ловитба на тигри, стрѣла ме ужили въ ржката. И силно ме заболѣ. Раната зарастна и сега не зная даже и мѣстото ѝ. Но болката, когато ме жилна стрѣлата . . . за тая болка заслужава да се живѣе и да се лѣе бронзъ!..“

.....

Седемъ смъртни грѣха ни назоваха мждритѣ. Седемъ пжтя на човѣшкото безпжтие.

А има осми грѣхъ, по-страшенъ отъ седемътѣ: мисълъта. Той носи разрушение отъ коренъ. И всѣка книга е надгробенъ камъкъ на нѣщо, станало въ сърдцето.

Имаше въ Египетъ човѣкъ, който съ тънка ржка извая образа на слънцето. Изваянието остана, но изгасна самото слънце. И затова до днесъ е толкова тъмно. . .

Седемъ смъртни грѣха.

А има осми грѣхъ, по-страшенъ отъ седемътѣ: мисълъта.

И всѣка книга е обелискъ на нѣщо, станало въ сърдцето.

.....

Като ходѣхъ по стѣгдитѣ на Птолемаисъ, срѣшнахъ жена прѣдъ храма на Сераписъ. Тя продаваше миризми. Въ малки вази отъ алабастъръ, кость, карбункулъ и цимофанъ тя носѣше цинамонъ, смирна, касия, шафранъ, кориандъръ, нардъ, кимионъ и мирсина. И въ сандъчета отъ злато и скжпа кость имаше черна, бѣла и сива амбра, мускусъ, чампакъ, ховения, ладанъ, бензой и хортензия.

ия ме видѣ и се спрѣ до мене.

„Какво е това?“

Бѣхъ взелъ сандѣче отъ сирийски лазулинъ съ нѣщо зелено.

„Не зная, наистина. Това е непознато менѣ и не го купува никой. То не дава ни сънъ, ни страсть, ни веселие, ни забрава. Не разгонва тжгата, не носи безумие, не извращава въображението, не дава кошмаръ, нито зашемадява! Не зная, какво е. Но струва скжпо“.

Азъ го взехъ. Бѣше нѣкаква мазъ.

Кога почнахъ да употрѣбявамъ купеното, открихъ въ него чудно свойство: то показваше живота такъвъ, какъвто е.

Научихъ му името.

То се казвало страдание.

.....

Седемъ знаемъ ние, — седемъ, които не се утоляватъ. А осмото никога не ще каже: стига!

Седемъ знаемъ: жадъ за знание, гладъ за злато, уста на смъртъ, языкъ на клеветникъ, ржцѣ на жрецъ, мечъ на царъ, сърдце на творецъ. А осмото: похоть на жена.

Седемъ знаемъ ние, — седемъ, които не се утоляватъ. А осмото никога не ще каже: доста!

.....

Прибра си слънцето лжчитѣ и модри сѣнки паднаха по пѣсъка на пустинята. Сѣнки, дълги като опашка на фазанъ и тъмни като скръбъ.

Халелуйя!

И приклопихъ очи — и тжгата на свѣта мина прѣдъ взора ми. И прѣплѣтоха се тъмни, отпаднали погледи на мъже и жени.

И разтворени уста на пѣвецъ, кога вика: „Селà!“

Халелуйя!

И нищетата на човѣшкото битие прозрѣхъ — и видѣхъ жалки дрипи, съ които животътъ кичи човѣшкото сърдце. И много сълзи — прѣгълтнати въ горчевина, като камъкъ на гърлото. И много плачъ, на сила сдържанъ.

Халелуйя!

Прибра си слънцето лжчитъ и модри сѣнки
паднаха отъ сфинкситъ върху пустинята. Сѣнки,
дълги като опашка на фазанъ и тъмни като
тежка въздишка.

.....

Най-лошо е побѣдата, най-тъмно е сърцето
най-тъжно е да гледашъ глухъ свирачъ.

.....

Три нѣща сж мжчни за разбиране, а че-
твъртото не проумѣвамъ: защо не даватъ на
жена да гледа джапарисъ, защо царската змия
носи въ устата си рубинъ, защо индийскиятъ
ахатъ дава краснорѣчие. Три нѣща сж мжчни
за разбиране.

А четвъртото не проумѣвамъ: пжтищата на
жената въ младини.

.....

Една загадка отъ изтокъ:

Седемъ дъщери имаше Змията.

Първата спи виѣпенѣнъ сънь. Втората спи
дълбоко. Третата вижда сънища и далечни
картини. Четвъртата е будна. Петата вижда ду-
шитъ. Шестата вижда боговетъ. Седмата гледа
Слънцето.

Седемъ дъщери имаше Змията.

.....

Познавамъ царъ. Той имаше жена. И жена
му приемаше единъ поклонникъ вечеръ. Научи
се царьтъ и даде на жената питие отъ тигрова
жлъчка, медъ, огненъ храстъ и мандрагори. И
въ сладни трѣпки умрѣ жената.

А той намаза устнитъ ѝ съ карминалова отрова,
за да умре веднага поклонникътъ ѝ, щомъ я цѣ-
луе на прощаване.

Него го още нѣма.

Но, щомъ дойде, цѣлувката ще го убие. Цѣ-
лувката на мрѣтвата жена.

.....

Баша и синъ играеха на кости. Башата заложил своята робиня, която синътъ страстно обичаше. А синътъ заложил душата си.

И башата надвил.

.....

Знаятъ Чернитъ мазъ, която се прави отъ цикория, огненъ храстъ, мандрагори, сѣме отъ макъ и тлъстина отъ заклано дѣте. Кога се намажатъ седемъ мѣста на тѣлото съ нея и се произнесатъ четиритъ заклинания на Астаротъ, душата се отдѣля отъ тѣлото.

Тази мазъ е открита отъ жена.

Живѣе жената и сега — въ много образи, надъ всѣко сърдце. Магътъ прѣлива въ изтощенитъ ѝ жили кръвта на много здрави мъже и тѣ умиратъ. А тя живѣе.

Надъ всѣко огнище се носи шѣпотътъ ѝ. И въ всѣко сърдце тя внася чара на дяволска музика и отровния дѣхъ на индийска хортензия. Нощемъ сѣе тежки сънища и грозни кошмари. И въ полземята на черни храмове се съединява съ инкуби и сукуби. И въ диво вакхическо опиянѣние крѣщи прѣхрипнало: „Шабакé! Шабакé!“ А послѣ жадната похоть се смѣсва съ жажда за кръвь — и тя кжса месо, тъпче охкащи трупове, изяда съ кървави зѣби своитъ жѣртви. И диво сладострастие се разпалва въ болкитъ на трѣскавъ главовъртежъ. А послѣ — страшни образи на болезнено, нечовѣшко съединение.

Живѣе и сега: магъ прѣлива въ изтощенитъ ѝ жили кръвта на здрави юноши — и чете черни заклинания. За да живѣе жената.

И тя сѣе кърваво-пурпурни макове, а дѣхътъ ѝ е дѣхъ на мускусъ.

И минава по рози. И лѣе кръвь.

Отравя тихо, незабѣлѣзано: съ шлемъ, съ факелъ, съ вѣтрило отъ диаманти, съ огърлие отъ ховения и бисери. И мжжътъ умира въ страстни трѣпки — и шѣпне въ обожаване името ѝ.

Живѣе и сега.

Магъ прѣлива въ жилитъ ѝ кръвь, а на здрави юноши. И тѣ умиратъ, а тя живѣе.

Защото безъ нея свѣтътъ е невъзможенъ.

СОЛОМОНЪ И БАЛКИЗА.

И за тѣхъ Духътъ запѣ. . .
„Brihadaranyakopanishad“ — III: 7.

драчевини треперѣха надъ стихналия свѣтъ и Соломонъ седѣше, облакатынъ върху абаносова маса — тънка работа на рѣзбарь. И разгъваше свитѣци, покрити съ странни сирийски писмена, за да търси пѣтищата на човѣшката мисълъ. Зашото бѣше силенъ по мъдростъ Соломонъ и правда раздаваше на Израиля.

И на главата му имаше кидаръ отъ златотѣканъ ленъ съ зелени цвѣта на лотусъ, везани тънко отъ рѣзка на жена. А на челото му — прочелниикъ съ голѣмъ кризоберилъ съ зелено-маслиненъ блѣсъкъ и змии отъ мѣдъ. Върху плѣшитѣ му — дреха отъ пурпуръ, обсипана по краищата съ перидоти, лали и шпинели съ оранжевъ блѣсъкъ, а по срѣдата изпѣстрена съ листа отъ палма и крилѣ на брѣмбарь. И въ чудна фриза се редѣха върху пояса му отъ кафяво персийско кадифе всички двадесетъ и двѣ фигури на египетската магия, изшити съ злато, аспилатъ и корналинъ. А на бедрото му — мечъ въ ножница отъ сребро, мѣдъ и червено злато, съ тънки изваяния на златарь, обиколени съ дребни бисерчета и це-мофани съ сребърни жилки. Рѣцѣтъ му носѣха надъ лакѣта голѣми гривни отъ масивно злато, съ огнено-пурпурни голѣми карбункули, свѣтящи

като вълшебни очи на персийска змия. А на пръститѣ — тежки пръстени съ връзани мистични символи.

Разбираше Соломонъ словата на тайнитѣ сирийски книги — че мъдростъта му се славѣше по цѣлъ изтокъ и добротата му бѣше знайна наврѣдъ. И дохождаха царе отъ изтокъ и западъ да чуятъ мъдростъ — и водѣха дълги кервани съ дарове.

А силенъ бѣше Соломонъ и угоденъ Богу. И даде му Богъ даръ да разбира язика на животнитѣ и тайнитѣ на природата да познава.

И възрастваше въ мъдростъ и мощъ Соломонъ.

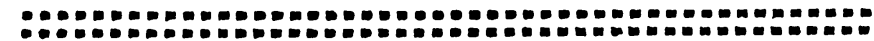
И дойде слухъ до Балкиза, савската царица, че Соломонъ е много мъдъръ и казаха ѝ, че земята не познава другъ — така мъдъръ на младини. И пожела да го види Балкиза.

И поведе керванъ отъ слонове и камили съ скжпи дарове — и мина пустинята арабийска, за да отиде у Иерусалемъ. А кога първитѣ камили бѣха стигнали двореца на царя, послѣднитѣ не бѣха още минали вратата на града. И не бѣше никой виждалъ такъвъ дълъгъ керванъ.

А щомъ влѣзе велможа съ черно лице въ двореца и поднесе на Соломона свитѣкъ отъ царицата, излѣзе самъ Соломонъ да посрѣшне Балкиза. И пристжпи при слона, на който седѣше савската царица, направи поклонъ и я сне на земята. И введе я въ зала, украсена съ скжпа мозаика, злато, камъни и тънко работенъ абаносъ.

А Балкиза бѣше облечена въ тънка коприна съ цвѣтъ на блѣскавъ шафранъ, съ мантия отъ огненъ пурпуръ и върху него везани голѣми папагали. И носѣше прочелникъ отъ бисери, върху ланититѣ ѝ се спускаха златни трепки съ изумрудъ, окичена бѣше шията ѝ съ тежки огърлия отъ сребро, лилови шпинели, хиацинти и рубини. А върху буйни коси се извиваше като змия косичникъ отъ ахати, чампакъ и матовъ корналинъ. И тежки гривни и пръстени обрѣменяваха ржцѣтъ. А кръстътъ ѝ се стѣгаше

отъ змийска кожа, изпъстрена съ емайлъ, зелено злато и тъменъ корундъ. И отпрѣдъ се вкопчваха два тепелъка отъ жълта мѣдъ, изработени като двѣ глави на драконъ. А очитъ имъ — отъ опалъ.

И даде Балкиза на Соломона пръвъ даръ — ханджаръ въ ножница отъ кожа на крокодилъ. Защото знаеше, какво трѣбва да подари пръвъ пжтъ жена на мжжъ.

А Соломонъ взе ножа и рече:

„Ножъ ми давашъ. Като ножъ пробожда погледътъ на жената сърдцето на мжжа. И нѣма покой за него. Ти вѣренъ даръ избра!“

И каза му Балкиза:

„Не тѣй азъ мислѣхъ, даръ кога избирахъ. Като ножъ е остра мждростъта на Соломона — тѣй съмъ чула азъ — и като стомана е студено сърдцето му, та никоя жена не го е плѣнила съ красотата на пригрждкитѣ си, нито го е опоила съ зефира на своята рѣчь. И въ ножница отъ крокодилъ турихъ ханджара. Нека силата на крокодилъ добие твоята душа — и тѣй да устоишъ срѣщу измамитѣ на царствена властъ! Азъ чувахъ, че с несмѣтно твоего богатство, но не вѣрвахъ. А сега на очитѣ си не вѣрвамъ. Казаха ми, че твоята мждростъ е сияйна, че другъ по цѣлъ свѣтъ нѣма като тебе. И може да е вѣрно...“

И обърна се тогава Балкиза къмъ Соломона, за да го испитѣ въ мждростъ и тайновѣдство, защото сама бѣше много мждра.

И каза му:

„Много знае Соломонъ — и мждъръ е, изглежда. Но една загадка ще кажа, която разкрива мждростъта на всѣки магъ. И нека Соломонъ отговори!“

„Имаше царъ — и мждъръ бѣше той. Живѣеше царица далечъ отъ него. И тя не бѣше го виждала, но го обикна по слухъ. И отиваше при маги, за да вземе питие чаровно за обичъ — разливаше го вечеръ прѣзъ седемъ луни, за да се обърне сърдцето на царя къмъ нея. А сърд-

цето му не се обърна, защото той я не знаеше. И каза ѝ великъ магъ — да иде тя сама при царя, та съ хубостъ да го плъни и съ рѣчь да го очаровае. И отиде при него. И прониза го съ погледъ, сломи сърдцето му, както силниятъ ломи желѣзо. И той я обикна. Но, кога видѣ царицата, че царьтъ е билъ силенъ да устои прѣдъ вълшебни възлияния, а слабъ — прѣдъ чаровни погледи, не можа да го обича вече. И почна царьтъ да прави вечерь заклинания, за да се обърне сърдцето ѝ отново, защото я бѣше обикналъ силно. И съ рѣчь и мждрость се мжчеше да я възвърне на сърдцето си. Но студена бѣше царицата — и нищо не можа да стори той.

„Отвѣкъ се гонятъ тѣ — до края на вѣковетѣ ще се гонятъ. Така съмъ чула азъ.“

И разбра Соломонъ думитѣ на притчата — и рече на Балкиза:

„Слова на чужда мждрость ли говоришъ, или това сж думи на сърдцето?“

А отговори царицата:

„Дали — слова на мждрость, или думи на сърдцето, — това трѣбва мждриятъ да разбере!“

И измами се първи пжтъ Соломонъ, та рече:

„Не сж думи на сърдцето. Защото сърдце мждрость не знае. Това е притча и може лесно да се отгатне. На притчи мждриятъ съ притчи отговаря. И нека чуе Балкиза!“

„Три корала знаемъ: бѣлъ, черенъ и червенъ. Бѣлиятъ дава ясновидство, черниятъ — магическа сила, червениятъ — власть надъ сърдцето. Царицата е била червенъ коралъ. Два камъка знаемъ: адамантъ и яспись. Адамантътъ е твърдъ, но шомъ се изгори въ пламъкъ отъ червенъ коралъ, става мекъ като воскъкъ и почернява. Царицата е искала адамантъ, а не воскъкъ. Ясписьтъ бие ту на зелено, ту на багрѣно, а се засѣнчва съ бѣло, жълто или черно. Ясписьтъ измамва съ промѣнливи цвѣтове, самъ не гори, а съ лжчитѣ си разпалва даже адаманта. Царицата е била яспись.“

„Но чуй — нататъкъ!“

„Като видѣ царицата, че царьтъ напразно се мжчи да я обърне и се остави най-послѣ, —“

пламна отъ гордостъ и разбра, че — додѣто той отново е студень — тя пакъ може да го обикне, взе свитѣкъ и написа на него: скорпионъ и си отиде.

„Кога скорпионътъ види, че е въ опасностъ, убива се съ жилото си. Името на царицата е било Скорпионъ.

„Отвѣкъ — ти право каза — борба се води. Но Змията ще ужили Скорпиона и стѣпките на царицата ще се затриятъ като хората на Адама. Думитѣ на жената сж бързи като нозѣ на танцувачка и прѣходни като цвѣтове на алмугъ. И, додѣ заглѣхне пѣсенята на рибаритѣ, червенитѣ макове отлитатъ — и оставатъ само сѣмената. Жената е макъ. Тѣй съмъ чулъ азъ“.

.....

И, кога свърши Соломонъ, погледна Балкиза. А тя се смѣеше тихо.

И, като го прониза съ тънѣкъ погледъ подъ полупритиснати клѣпачи, рече му чаровно:

„Разгатна ти загадката, царю! Ха, ха! . . . На притчи мждриятъ съ притчи отговаря! . . . Но притчи има мждростята, а не сърдцето. Нѣма е неговата рѣчь и жилиятъ думитѣ му. И шо би казалъ ти, ако първитѣ думи на устата ми бѣха не слова на мждростъ, а думи на сърдцето? . . .“

И засмѣ се втори пѣтъ измамливо Балкиза и погледна царя.

А Соломонъ смутено обори глава.

И за пръвъ пѣтъ се замисли. А разбираше Соломонъ добрѣ тайнитѣ слова на сирийскитѣ книги. . .

.....

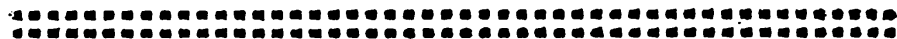
И даде Балкиза на Соломона всички дарове, отъ сърдце му ги даде и рече:

„Велика е мждростята на Соломона и може да нѣма отъ него по-мждъръ подъ слѣнцето. Но тайнитѣ на женското сърдце не знае още Соломонъ. И много има да се учи. . .“

И Соломонъ ѝ даде скъпи дарове, рѣдки миризи въ сѣдове отъ злато, съ амаилъ и цвѣтя отъ звѣзденъ ахатъ. И делийски тъкани съ златни палмети върху зелена коприна, тънки дамаски платове съ везба — розетки, лалета, свещено дърво и грозде, — странни материи съ жълти драперии отъ Китай, тънка работа на ржка. И шумяща явска коприна съ голѣми папагали върху пурпуръ и тъмно злато, далматици отъ сребъренъ атлазъ съ едри зелени птици и дребни цвѣтя отъ рубинъ и хиацинтъ. И подари ѝ скъпи накити отъ злато и камъни, съ емаилъ, тънка работа на тирски златари. И много златни сѣдове — и рогове отъ скъпа кость за вино.

И кога, на третия день, Балкиза поиска да си отиде, не ѝ даде Соломонъ — и я помоли да остане, защото не ѝ е казалъ още всичко.

И засмѣ се Балкиза.

А една вечеръ, кога звѣздитѣ изпѣстриха небето, каза Соломонъ на савската царица:

„Словата на сърдцето си ти каза. Чуй, какво ще каже Соломонъ.

„Имаше нѣкога младежъ. И закопнѣ подиръ жена сърдцето му. И въ тихи вечеръ стана, та отиде при черенъ магъ. И поиска питие за обичъ. Каза му магътъ да донесе капка кръвъ отъ нея и четири — отъ него. И додѣ тя спѣше, бодна я той и взе капка кръвъ отъ ржката ѝ. А тя се събуди, но бѣше тъмно и не го видѣ. И отиде при мага. И каза му вълшебникътъ, че не ще му даде сводниче, ако не си продаде душата нему. И съгласи се момъкътъ, защото много я обичаше. И отдѣли магътъ четвъртата капка, та я заклѣ съ заклинанията на Черния Мечъ — и капката стана човѣшка сѣнка и доби власть на живъ човѣкъ. А момата изпи питието и се прилѣпи сърдцето ѝ къмъ него. Но сѣнката винаги го слѣдваше и бѣше невидима. И отравяше мигновенията на щастието му сѣнката — и размѣтваше покоя на сърдцето му. И стана замисленъ момъкътъ, отрови се сърдцето му и

не можеше да намѣри миръ. И така — додѣ умрѣ. А кога втори пжть се роди — той пакъ закопнѣ подирѣ нея и ѝ разкри тайната на своитѣ пжтища. И каза ѝ, че отъ обичѣ къмъ нея си е продалѣ душата. И уплаши се момата много, но го съжали и търсѣше да му помогне. И отиде при святъ мжжъ, славенъ по дѣла и чистъ по мисълъ, та му разказа. И научи я праведникътъ да отиде една вечеръ въ храма на планината и да жъртвува всичко за онзи, когото обичаше. И послуша. Възлѣзе на планината и се помоли. И яви ѝ се Мжжъ съ свѣтло лице и одежди отъ бѣлѣ висонѣ. И взе ножъ и раздра гърдитѣ ѝ. И, като извади сърдцето ѝ, запали го съ огнь отъ небето. А тя умрѣ. И, по свещено заклинание на праведния мжжъ, сърдцето пламна съ пурпурния пламъкъ на саможъртвена любовъ и трѣгна подирѣ младежа. И разбра момъкътъ, колко силна бѣше обичѣта на момата. А сърдцето изгори дяволската сѣнка, пратена отъ черния магъ — и душата на младежа видѣ освобождение. И, кога изново се родиха на земята момъкътъ и момата, запалиха се отъ свърхземна любовъ — и любовѣта ги изгори съ небесенъ пламъкъ. И слѣха се въ едно — и се издигнаха надъ облацитѣ, а звѣзди украсиха главитѣ имъ и подѣ краката имъ се въртѣха пламтящи минове.

„Отъ ранни младини съмъ чувалѣ тази притча. И колко малко спомня тя словата на сегашния животъ! . . .“

И, кога млъкна Соломонъ, Балкиза каза:

„Притчи за богове на боговетѣ трѣбватъ. Наистина, малко спомня притчата на Соломона словата на човѣшкия животъ: отъ небето е твоята притча — и не е за земята. А ние на земята живѣемъ. Отъ ранни младини сж ме обиквали царе — и не можахъ да ги обикна. И мждри, мждри маги отъ Египетъ и Етиопия сж ми прѣдлагали питие за вѣчна младостъ, дано ги обикна. Но студено си остана сърдцето на Балкиза — и

никого не обина. Не мъдростъ дири жената въ мъжа, а ножъ. И мъжътъ не дири въ жената сърдце, но огледало. Ножъ и огледало — съ бисери, злато и трицвѣтенъ коралъ: ето любовта на земята. И — гирлянди отъ кръвъ. Това е за хората. А за боговетъ има любовъ на мъдростъ и сърдце.

„Мждъръ е Соломонъ не по младинитъ си — чувахъ. И видѣхъ, че на мъдростта му нѣма дъно. Но не мъдростъ дири Балкиза — а ножъ. И нѣма ножъ у Соломона.

„Притчи — добра украса за ума и за рѣчта. А въ живота е безсилна всѣка притча. И затова обичаме ние ножа. Но нѣма ножъ у Соломона.

„И тъй, азъ си отивамъ. И, кога дойде вечеръта, сѣнки плъзнатъ изъ пустинята и коситѣ на Соломона побѣлѣятъ, нека си спомни царьтъ за Балкиза, че — когато пръвъ пжтъ го срѣщна тя — подари му ножъ въ ножница отъ крокодилъ!

„Азъ свършихъ“.

.....

И, кога Балкиза си отиде, влѣзе Соломонъ въ залата си — и нѣщо ново шумѣше въ сърдцето му...

А на масата отъ тънко работенъ абаносъ лежеха разтворени сирийски папируси, обсипани съ странни писмена. Защото Соломонъ разбиране тайнитѣ писмена на сирийскитѣ книги...

СВАТБАТА НА ЦАРСКИЯ СИНЪ.

Истина, истина ти казвамъ: не може твоего земно око да изнесе блъсъка на това съзерцание. Ето, божествени очи ти давамъ. Приеми, прочее, моята най-висока, царствена Йога.

„Bhagavad-Gita“, XI: 8.

оже сърдцето да знае, какво ще донесе животътъ.

Видѣхъ голѣми колоси въ пустинята, които пѣха при изгрѣвъ. Слънцето ги обливаше съ оранжевъ блѣсъкъ, а върху пѣсъка отхвърляха далечни модри сѣнки.

Тѣ пѣха за Сватбата на Царския Синь. И азъ ги слушахъ. То бѣше музика на богове — и тъмни, желѣзни слова на сфинксъ.

И азъ ги слушахъ.

.....
Може сърдцето да знае, какво ще донесе животътъ.

Видѣхъ огромни пирамиди, които носѣха върху камънитѣ си иероглифически слова — и жрецитѣ влизаха въ полунощъ, а на излизане изнасяха разпънатъ човѣкъ. И редица Нетхиними пѣха въ размѣрни стихове монотонни пѣсни.

Тѣ пѣха за Сватбата на Царския Синь. И думитѣ имъ падаха тѣжно — като едритежки капки.

И азъ ги слушахъ.

.....
Може сърдцето да знае, какво ще донесе животътъ.

Видѣхъ огроменъ тъменъ храмъ — и въ мрачината едвамъ блѣщукаха кадила съ миризми на ладанъ и касия. И Мжжъ държеше чаша съ вино, гѣсто като кръвъ, и хлѣбъ, бѣлъ като

халцедонъ. А прѣдъ него лежеше мрътвецъ. И старци съ бѣли коси стоеха и пѣеха бавно и замрѣло пѣсни.

Тѣ пѣеха за Сватбата на Царския Синъ. И звуцитѣ на пѣсенъта изтрѣгваха отъ душата ридания. И миришеше на мирта и ладанъ.

И азъ ги слушахъ.

.....

Може сърдцето да знае, какво ще донесе животътъ.

Видѣхъ Слънцето при изгрѣвъ. И горѣше въ него огромно Сърдце, но не бѣше то сърдце нито на богъ, нито на смъртенъ. И кръвьта ставаше лжчи — и капѣше лжчиста кръвь по земята — и никнѣше животъ. И пѣсни се носѣха изъ въздуха — хармония на висши минове, хармония на много души, мелодия на велико Сърдце, запалено отъ любовъ на титанъ.

Тѣ пѣеха за Сватбата на Царския Синъ. И думитѣ имъ говорѣха за онова велико Сърдце.

И азъ ги слушахъ.

И проумѣхъ думитѣ на поета отъ изтокъ:

Може сърдцето да знае, какво ще донесе животътъ.

ДЪЩЕРЯТА НА ЦАРЯ.

А човѣкътъ трѣбва да намѣри радостъта чрѣзъ Тритѣ Освещения на молитвитѣ на Седмия День, защото цѣлата Истина, всичкото съкращение на истинската вѣра се намиратъ въ това.

Кабала — „Зохаръ“. III: 96.

ткрито е небето за догана, нѣма тайни за пѣвца — говори пѣсенъта за дъщерята на царя. И мждрецъ старъ, съ снѣжни коси, ми разправяше за двата пж-тя до двореца ѝ: прѣзъ единия се влиза, а прѣзъ другия — излиза. И седемнадесетъ грифона пазятъ входния пжтъ. Прѣдъ вратата на двореца, дѣто спи царкинята, има драконъ — и грозна е силата му. Но не ще влѣзешъ въ пжтя, ако не донесешъ чаша отъ изумрудъ и ако сърдцето ти нѣма чистотата на камаватски снѣгъ.

А дъщерята на царя е красива като серафимъ, очитѣ ѝ сж като палящия пѣсъкъ на червената пустиня: разтапятъ. И сърдцето трѣпне и замира като гладенъ лебедъ.

Но трѣбва да възлюбишъ великото страдание, защото тѣй ще вземешъ чашата отъ изумрудъ.

И сърдцето ти да бжде чисто.

Но страшни сж пжтекитѣ на сърдцето — и безъ лампада мжно се върви. И нѣма дѣно страданието, а до дѣно трѣбва да се изчерпи.

Живѣеше на изтокъ царъ. И казаха му маги, че дъщеря му е родена за величие. Но — може да я похити странникъ. И той я затвори въ дворецъ, приличенъ на пирамида, — тя, сжщата царкиня, за която разказваше мждрецъ отъ изтокъ.

ѳсницата Господня слѣзе надъ Ездра, жрецъ на Вишния, и му разкри нови слова. И изпълни се съ Духъ Ездра и издигна гласъ и рече:

„Видѣние за Послѣдния День видѣхъ и слова на откровение разкрихъ. На послѣдния принадлежи Послѣдниятъ День. И гледайте да не бждете послѣдни!

„Кога се завърши Дѣлото на Колесницата, Дѣлото на Творението започна. А

свърши ли се Дѣлото на Творението, иде Послѣдниятъ День. На послѣдния принадлежи Послѣдниятъ День, но се пазете да не бждете послѣдни!

„Много знамения има Деньтъ. Но нѣма по силно знамение отъ знамението, че до тогава не ще прѣстане да капе кръвь отъ меча.

„Истина, истина ви казвамъ: не ще прѣстане кръвь да капе отъ меча, додѣто дойде Деньтъ. Лицето му е зорница. И гласътъ му — гласъ на колесници бранни, които припускатъ.

„Десетъ седалища има Деньтъ: Вѣнецъ, Мждрость, Умъ, Милость, Сждъ, Великолѣпие, Тържество, Величие, Основание, Царство. Десетъ седалища има Деньтъ — а горко на тѣзи, които дирятъ седалище въ ония дни.

„Прѣзъ вѣчната покривка на нѣшата съдбата ще разгърне книга отъ снѣжно-чистъ пергаментъ и върху бѣлитѣ страници ще впише всѣки мисълъ.

„Свѣтътъ ще бжде изкласила нива. И жътвата е близо. Не День на гнѣвъ, а День на тържество и правда.

„Азъ Езра, бѣхъ служителъ на Вишния Богъ.

„И видѣхъ: и ето, раздра гласъ тъмнината — гласъ, подобенъ на писъкъ въ пустинята ношемъ. И кървави стѣпки се отбѣлѣжиха въ небесното пространство. И азъ записахъ словата на това, което има да стане. Защото близо е Деньтъ“.

.....

„И стигна гласъ до мене — и прободе до дъно сърдцето ми, — гласътъ на Този, Който иде.

„Ще ги тъпче като скакалци и не ще намѣрятъ пжтъ. И гърлицата ще потърси гнѣздото си, но скорпиони ще намѣри тамъ.

„И ще ги мъкне като трофеи на побѣда. И по стѣгдитѣ ще се разнесе гласъ на измама. И обнажени ще излѣзатъ отъ лѣгло женитѣ, за да дирятъ пжтъ въ ужасъ и смущение.

„И ще ги поведе Силниятъ къмъ нови брѣгове — и нови небеса ще имъ разкрива. Съ медъ и жлъчка ще ги храни — и не ще видятъ смъртъ, ни острие на мечъ.

„И кръвъ ще оставятъ стѣпкитѣ имъ по пѣсъка, а сърдцето имъ ще възрастне като слънце — и ще прѣсне лжчи.

„И светото страдание на зачеването и раждането ще посѣти сърдцето имъ — и нови минове ще родятъ.

„И кръвта си ще пролѣятъ въ лжчи, за да дадатъ животъ на земя и небе. И изкупление ще донесатъ.

„А въ началото на новитѣ врѣмена Небесниятъ Мжжъ и Небесната Жена ще пламнатъ отъ любовъ — и въ трѣскавъ екстазъ ще се зачене новъ миръ.

„И на лжчисти капки ще се разбие великото Сърдце, принесено във жертва върху олтаря на прѣдвѣчната Пасха.

„Блаженъ — този, който приеме тази кръвь!

.....

„Азъ, Ездра, бѣхъ жрецъ на Вишния.

„И видѣхъ това — и словата на бждния День записахъ. Защото иде Деньтъ. Той иде вѣрно и стѣпките му сж желѣзни.

„Видѣние за Послѣдния День: на послѣдния принадлежи Послѣдниятъ День, но горко на този, който остане послѣденъ! Буря се носи задъ него — и прѣзь труповѣтъ на своитѣ бащи ще мине, а съ кръвьта на своитѣ близки ще се храни. Защото нѣма да има друга храна.

„И, кога дойде Силниятъ, ще го изведе. Съ медъ и жлъчка ще го храни. И не ще види смъртъ, ни острие на мечъ“.

Словата на Ездра, жрецъ на Господа. Словата за Послѣдния День.

ИИСУСЪ НА ПЛАНИНАТА.

Той ме хваща за ръка и ме води надъ безднитѣ. Неговата хубость е обаятелна и, кога Го гледашъ, изпитвашъ томителна сладость... Води ме, Иисусе!

Света Тереза: „Замъкътъ на Душата“ — II: 19.

олѣми, черни облаци като дракони се гжстѣха надъ Иерусалемъ и говорѣха за това, което има да стане. А Иисусъ стоеше на Планината — и дванадесетѣтъ съ Него. И приказваха за бждащия Денъ. И хвърли око Иисусъ на Иерусалемъ и сбръчка се отъ тжга челото му — и каза:

„Горко на тебе, граде Господенъ! Бичъ съска надъ тебе — и кръвъ на рѣки ще рукне. Горко ти,

Бетсаидо! Горко ти, Иерусалеме! Бездна отъ гнѣвъ ще се срине върху ви — и сълзитѣ на вашитѣ дѣшери ще се изгубятъ въ черната кръвъ на синоветѣ ви! И ще потъмнѣ прѣдъ вашата участъ наказанието на Адма, а Содомъ и Гомора ще бждатъ по-честити отъ васъ! И въ страшенъ грѣмъ ще рукне върху васъ проклятието на Вишния, защото надъ васъ тегнѣ кръвта на пророцитѣ — до Захария, когото убихте между олтаря и жѣртвеника!“

И попита Иоканаанъ:

„По каква личба ще познаемъ, Господи, че е дошло Царството и кое знамение ще ни увѣри, че е близо деньтъ?“

И отговори Господъ:

„Иоканаане! Не си ли слушалъ, че личбата е у васъ, и — че знамението ще заговори въ сърдцето ви?“

А каза Никодемъ:

„Господи! Но, ако сърдцето лъже и ние сме слаби? Нѣма ли знамение за очитѣ?“

И рече Иисусъ:

„Никодеме! Нима очитѣ сж по-силни отъ сърдцето? Горко на крината, щомъ годината е безплодна! Но, ако търсите знамение външно, не ще ви се даде знамение, освѣнъ знамението, че Змѣятъ ще бжде развързанъ и жбитѣ му — извадени.“

Но смутиха се сърдцата на дванадесетѣтъ, защото не разбираха словата за Змѣя. И казаха Симонъ и Незеръ:

„Рави! Какво е знамението за Змѣя? Не сме слушали нищо за него — и умѣтъ ни е смутенъ“.

И разказа имъ Иисусъ притчата за Змѣя:

„Имаше Змѣй — и силитѣ му бѣха голѣми. И знаеха исполинитѣ отъ Червената Земя това — и съ страшни очарования го развързаха. И изпълни съ силитѣ си вселенната, съскаше, въртѣше се като мълния и устата му изригнаха пламъкъ, а очитѣ му — свѣткавица. А луспитѣ му бѣха зелени звѣзди — и лежеше Змѣятъ върху млѣчния пжтъ, развиваше се — и земята стенѣше отъ пламѣцитѣ на неговото издишане. И, кога се завъртѣваше, за да слѣзе отново върху земята, въ огнени водовъртежи изгаряха исполинитѣ. И разгнѣви се Богъ — и даде голѣми потоци отъ небесна вода — и звѣздитѣ изригнаха рѣки, а луната — потоци. И потоци се земята въ безднитѣ на стихията, а Змѣятъ плувна върху вълнитѣ. И слѣзе, по Божие велѣние, Микаелъ — и свърза Змѣя въ пламтящи вериги. И свързанъ стои Великиятъ Древенъ Змѣй въ ковче — свързанъ стои въ вмѣстилището на Земния Огънь. А, кога дойде деньтъ на Царството и Бѣлитѣ отново слѣзатъ, развързанъ ще бжде Змѣятъ, но жбитѣ му ще бждатъ извадени, а върху гърдитѣ му ще сложи Микаелъ седмозвѣздния печатъ на Вишния — и велики събития ще станатъ“.

И, кога свърши Иисусъ, издигна очи и каза:

„Близо е деньтъ, когато Синъ Човѣчески ще бжде прѣдаденъ на сждъ и на убиване, — но

да не плаши никого тога! Сеѣтътъ иска палми, а Господь носи мечъ. И нека не се смуги сърдцето ви тогава!“

И станаха Матхай, Накай, Еликумъ, Натанаелъ, Тходай, Матхиасъ, Мардекай и Незеръ — и отидоха въ града да приготвятъ за Учителя горница. Понеже бѣше прѣдвечерие на Пасхата и трѣбваше да ядатъ прѣсни хлѣбове.

А Иоканаанъ, Симонъ и Никодемъ останаха при Господа. Но каза имъ Исусъ да го почакаатъ при подножието, а той отиде на Планината да се помоли.

Моли се Исусъ дълго и тежки капки падаха върху ланититѣ му. И молѣше се за Чашата и за Тирса.

А, кога слизаше надолу, спрѣ го Юда отъ Кариотъ и му рече:

„Много пжти, Господи, мисълъ на съмнѣние е засѣнчвала ума ми. И се боехъ да питамъ, но днесъ е смугена душата ми — и не мога да търпя. Послѣденъ отъ дванадесетѣтъ съмъ — и пръвъ не искамъ никждѣ да бжда: нека пръвъ бжде слабиятъ, че послѣдниятъ винаги по кръвъ минава и трѣбва силно да бжде сърдцето му, а душата му — адамантъ. Не е адамантъ още на Юда душата — но далече е още Деньтъ“.

А Исусъ го погледна кротко и каза:

„Мъгла тегнѣ надъ душата ти, Юда! Отъ слънце който бѣга, мъгли се раждатъ въ душата му — и слабостъ ще покоси колѣнѣтъ му. Кажи, какво ти тежи!“

И помълча малко Юда, па каза:

„За бждащия день говори днесъ ти, Рави. Слова на бждащия день вѣстишь. А настоящия забрави ти. Слова и скрижали на настоящия день ни дай — и бждащия ще посрѣшнемъ ние сами. Не малко чудеса видѣхме отъ тебе. За чудеса не сме жадували. Ти чудеса извърши, но главното забрави. А шомъ не стори него, ти нишо не си сторилъ — и Вѣчниятъ ще отвърне лице отъ Своя Синъ.“

„Изцѣряваше болни, Господи. Но болката изъ човѣшкото сърдце не можа да изцѣришь. Глухи се изцѣряватъ, но не можа човѣкътъ

слухъ да обърне къмъ велѣнията на сърдцето. Глухи добиваха слухъ, за да усладятъ слуха си съ музика на разпжтни флейтистки. Слѣпи проглеждаха, но не видѣха словата на слънцето и пжтя на жъртвата. Проглеждаха очитѣ, за да видятъ игри на обнажени танцувачки, които прѣплитатъ сладно крака, за да уловятъ въ мрѣжитѣ си слабия. И ние, дванадесетъ безумци, тръгнахме по твоитѣ слѣди. И не скърбимъ — че по-великъ отъ тебе не се е раждалъ.

„Ти цѣришъ. Но, шомъ умрешъ и слънцето угасне за човѣка, отново ще се роди болката изъ сърдцето, че пълно е съ язви. На падналитѣ даваше опора, за да паднатъ утрѣ пакъ — прѣдъ страха на кървавитѣ дни.

„И бѣднитѣ вървѣха слѣдъ тебе, Господи, че ти даваше на гладнитѣ хлѣбъ отъ небето, а на жаднитѣ — вода на животъ. Но що стори за другитѣ, Господи? За плачушитѣ по кръстопжтищата на живота ти донесе утѣха — и тръгнаха слѣдъ тебе уморенитѣ, просяшитѣ и продажнитѣ жени. Защото слова на вѣченъ животъ знаеше ти.

„Нотѣзи, които не сж слѣпи, глухи, паднали, — които знаятъ съблазъна на златото, живѣятъ въ пурпуръ и висонъ — нима за тѣхъ нѣмаше у тебе слова на вѣченъ животъ?

„За тѣзи, които спятъ при музика и минаватъ по цвѣтя, ти не стори нищо. Тѣзи, които иматъ дворци и радости на любовта, които служатъ съ тънка мисълъ на своя вкусъ — и се развличатъ съ танци, музика и тънки украшения отъ камъкъ и злато — тѣхъ проклинаше ти. Не клѣтва, а пжтъ и указание ти трѣбва да дадешъ. И за тѣзи, които иматъ книги и философи, тънки измами на ума и сладости на чувствата, ти не каза дума. Тѣ не слѣзоха при тебе, че ти общуваше съ просящи и разпжтници. Но защо ти не се качи при тѣхъ?

„Тежатъ ми мислитѣ, Рави. И смутенъ е духтъ на послѣдния отъ твоитѣ. За ония, които бѣха изгубили смисълъ въ живота, ти камънни скрижали начърта. Но за тия, които чупятъ скрижалитѣ, защото разбиратъ живота и внасятъ въ него свой смисълъ, за здравитѣ и богатитѣ

духомъ ти нищо не стори. А тѣ сж много. И ще растатъ безъ край.

„За долнитѣ ти работи. За мъртавецитѣ на живота — и ти ги възкрѣсяваше, за да познаятъ грѣха отново и да те проклинатъ, че си ги възкрѣсилъ. А животѣ остави. Нарече ги синове на разтлѣние. Но защо не ги изцѣри отъ разтлѣнието, — ти, който цѣрѣше слѣпотата и глухотата? И защо не остави пжтъ, по който да се изгуби разтлѣнието — и да се не връща?

„Тежи ми, Рави! Горчиви думи казаха устата ми. И, ако нѣмамъ право, просвѣти ми ума съ потоци свѣтина, че мжчно е при себе си човѣкъ задълго да остане. Прости, Учителю!“

.....

Замисли се Иисусъ, па сложи ржка върху рамото на Юда и рече:

„Не ми тежатъ думитѣ, Юда! И твоитѣ слова не идатъ отъ живота. Сърдцето ти е здраво като скала, но вѣра въ бждащето нѣмашъ. За день не става отъ сѣмка тамаринтъ, нито отъ кълнъ — смоковница. И тежко на жътваря, който хвѣрля сѣрпъ и дири мандрагори! Дѣто има слова на сърдцето, суетни сж скрижалитѣ. Но вѣра нѣма ли, — мъгли прѣплитатъ мислитѣ, а отъ себе си не може човѣкъ да избѣга.

„За силнитѣ, говоришъ ти, законъ не дадохъ. Не си ли слушалъ притчата за класоветѣ и приказката за Сина на Господаря, пратенъ въ лозето, не си ли разумѣлъ? За силнитѣ скрижали — то е стрѣвъ за крокодили. Не трѣбва да се хвѣрля светинята на кръстопжтъ: минава всѣки. А безумниятъ открай напрѣдъ върви.

„При здравитѣ не отидохъ, — ти казвашъ. Но вѣчниятъ животъ не слага синуръ между здрави и болящи. Пшеницата и плѣвелтъ растатъ едно до друго. И тежко на сѣрпа въ бждащия день! Елей за кожата, — разказватъ старитѣ. Елей за кожата, която ражда слинове. Но за сърдцето, въ слинове обвито, нѣма елей. Стрѣла пронизва тамаринта, но отъ кожа на крокодилъ се чули.

„Пази се отъ себе си; Юда! И въ деня, кога Синъ Човѣчески бжде прѣдаденъ на сждъ, ше се отречать отъ него мнозина. Но тежко на облака, който носи мълния!“

Иисусъ слѣзе при подножието и отиде съ тримата въ града, за да празнуватъ Пасхата.

А навжсенъ стоеше Юда. И бездна се въ сърдцето му разтвори. Но впери очи надолу, въ жилеста дѣсница вчепка брада и се замисли. И рѣши Юда да направи своето за силнитѣ, които Иисусъ отхвърли.

И отиде при синедриона.

И кога, подиръ полунощъ, Иисусъ и единадесетѣтѣ пѣха химна за Агнето на Небесната Пасха, за Дѣвата и за Разпънатото Слънце, въ тишината на топлата нощъ блѣснаха факели, разпалена борина и лампи съ елей. И хора вървѣха крадишкомъ между маслинитѣ.

Излѣзе Иисусъ и приближи.

И срѣщна го Юда, поздрави го и го цѣлуна. А Иисусъ го погледна тжно и кротко — изви ржцѣтѣ си, да ги свържатъ.

А единадесетѣтѣ го оставиха.

Защото е писано нѣкждѣ, че самъ отива на смъртъ този, шо се е родилъ въ самота.

КОЕ ДЪ Е.

	стр.
Прѣдговоръ	7
Царьтъ на мрака	13
Каинъ и Евель	21
Тритѣ небеса	29
Вавилонската кула	39
Мелхиседекъ	47
Каломайнъ	53
Жрецътъ на Озириса	61
Пжтьтъ на звѣздитѣ	69
Псаломъ на Слънцето	77
Пѣсень на Дѣвата	83
Словата на Блажения	87
Даниель	95
Книга на загадкитѣ	103
Соломонъ и Балкиза	113
Сватбата на царския синъ	123
Дъщерята на царя	127
Видѣние на Ездра	131
Иисусъ на Планината	137

